

V novem letu „Toti list“ vsak teden na 8 straneh za 6 dinarjev

Poština plačana v gotovini

PONEDELJEK, 23. DECEMBRA 1953

10 dinarjev

TOTI LIST

LETO V.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH / IZHAJA VSAKO DRUGO SOBOTO

STEV. 22

IZ PTIČJE PERSPEKTIVE

Dva pilota sta se s svojim majhnim letalom izgubila nekje nad Alpami. Dolgo sta blodila skozi oblake, ko pa se je oblačna odeja pretrgala, sta zagledala pod seboj majhen trg. Spustila sta se nižje in prvi pilot je vprašal drugega:

»Tom, kje pa sva?«

»Nad Devinom, John.«
»Za božjo voljo, kako pa to več? Saj bi bila lahko prav tako nad Trstom, Bukarešto ali Dunajem! Po čem sklepaš, da sva nad Devinom?«

»Saj vendar vidiš, da pravkar zamenjujejo dvojezične napise z italijanskimi!«

RAZUMLJIVO

»Ti, Pepe, zakaj neki se pravi: kardinalna napaka?«

»Jure, ti si res pravi tepec. Ali še nisi nikdar opazil, da je koren te besede vendar — kardinal?!«

ZACUDENJE

Mallanov misijonar: »Ali vam res ne gre v glavo, butice črne, da je Kristus učil ljubezen do bližnjega?!«

Neki glas začuden: »Te že, ampak povejte nam, prosim, na koliko let je bil obsojen?«

MIROVNA

— Ali več, Aleksej, da je dobil profesor Mirovtvorov Stalinovo nagrado za mir?

— Tako?! Meni je pa vedno zatrjeval, da je pacifist.

ČESKA NOTA JUGOSLAVIJI

»Že samo dejstvo, da ste razkrinkali naš proces, dokazuje vaše vmešavanje v naše notranje zadeve.«

REFORMIZEM

»Ti, Pišta, zakaj so pa zaprli učitelja Feketeja?«

»Še vprašaj! Kaj ne veš, da je bil zagrizen reformist in titoist?«

»Hudiča! Kaj je pa napravil?«

»Pomislí, na učiteljski konferenci je izjavil, da je pouk računstva v naših šolah popolnoma neživljenjski in je predlagal, da bi odslej naprej učili utežne enote samo od grama navzdol, števila pa samo od tisoč naprej!«

»No, in...?«

»Zaprli so ga, ker je kritiziral madžarsko gospodarstvo in prehrano!«

NEMOGOČE

— Ennio, zakaj se pa nočeš vpisati v Zvezo italijanskih bojevnikov?

— Ampak, Pino, jaz sem se vendar boril — proti fašizmu!

OKUPATORSKA

— Le zakaj bi morali zapustiti Tunis? Saj nam Tunizijci niso prav nič napoti.

ZEMLJIN ULTIMAT

»Da več, Novo leto! Staro obleko čimprej doll!«

Luigi Brzopeti:

Spomini na Slovenijo

(Prosto po Murnovi »Ah, pozabiti...«)

Ah, pozabiti, revež, je ne morem,
mi segla pregloboko je v kosti,
čeprav sem si le bežno jo ogledal,
me v mislih nanjo hrbet zaskeli.

Zdaj, ko povsod ime spet njeno čujem,
ko listi polni so o njej vesti,
ko še de Gasperi po njej vzdihuje,
spominov môra me bolno tišči.

In v sanjah se nemirno premetavam,
kričim: »Avantil«, proč od nje bežim,
a zjutraj žive sanje divje kolnem,
ko v mokri postelji se prebudim.

Noč za nočjo me môra ta preganja,
a pozabiti revež je ne znam,
de Gasperi lahko o njej še sanja,
a jaz — si posteljnino perem sam!

V ČESKEM ZAPORU

- Kaj ste pa naredili, da so vas zaprli?
- Pravezprav nič oziroma premalo...

PRAVICEN STRAH

- Kdo je?
- Vlomicil!
- Ah, kar naprej! Bal sem se že, da je sovjetska komisija za reparacije.

POGOVOR V ONOSTRANSTVU

»Eh, rečem ti, kolega, malo prezgodaj sem se rodil! Tale zadeva s Stepincem, to bi šele bilo nekaj za moj roman »Veliki inkvizitor!«

MASCEVANJE JE SLADKO...

Monika Schrott, študentka univerze v Greifswaldu v Vzhodni Nemčiji, je prišla demonstrativno ob dveh ponoči mimo dežurnega skozi glavni vhod v internat. Ko se je naslednji dan stvar razvedela, so se ji kolegice čudile:

— Kaj te je vendar prijelo, da si ga tako polomila. Vidiš, če bi šla čez ograjo in skozi okno v svojo sobo, bi ti ne bilo sedaj treba ves teden po štiri ure dnevno prebirati Stalinovih člankov!

Monika pa se je škodljivo namuznila:

— Seveda! Potem bi tudi lektorju Kurtu, ki mi je včeraj rekel, da sem odvrtna čarovnica, ne bilo treba prisostvovati izvrševanju kazni!

NESPORAZUM

»Pierre, naštej mi nekaj posledic krize na zahodu!«

»Krise povečujejo število brezposelnih ministrov in obenem omogočajo nizu državljanov, da vsaj enkrat v življenju postanejo brezposelni ministri...«

POVELJE

V kitajski »ljudski« armadi imajo z letalstvom vedno težave. Zaradi pilotov niso v skrbeh, saj tistih se dovolj izvežba v »matjuški«, le z opremo je težko. Če imajo letala, nimajo padal, če pa imajo slučajno padala, navadno ni letal.

Tako se je tudi zadnjič dvignila eskadrila z letalci brez padal, da pomagajo bratskemu severnokorejskemu ljudstvu v borbi proti imperialističnim zavojevalcem.

Imajo pa ti imperialisti precej dobro protiletalsko obrambo in letalo, katerega je poveljeval Kin Cen, je bilo zadeto. Vsa posadka je — seveda brez padal — poskakala iz aviona. In ko so padali že kakih 2000 metrov, se Kin Cen spomni, da pravezprav ni dal nikakega povelja in da je posadka zapustila avion kar na svojo roko ter zakliče:

»Reši se, kdor se more!«

REKORDER

Pred nedavnimi avtomobilskimi dirkami v Južni Ameriki so se trije dirkači — Američan, Nемец in Rus — pogovarjali, kdo izmed njih je hitreje vozil z avtomobilom.

»Jaz sem tako hitro vozil, da so se videli brzozavni drogovi kakor lesena ograja!« — pravi Američan.

»To ni nič!« — ugovarja Nемец — »Jaz sem vozil s tako brzino, da so se videli kilometrski kamni kakor zid.«

Rus se pa obema pomilovalno nasmehne in reče:

»Jaz sem na dirkališču tako hitro vozil v krogu, da sem ves čas samega sebe od zadaj videl!«

Z beogradskega kolodvora

»Spet vatikansko vprašanje?«
»Ne, tokrat jugoslovanski odgovor.«

DEDKA MRAZA MED SABO

»O, dedek Stalin, si bil že med svojimi otročiči, da imaš že prazen koš?«

»Ne še, saj prav zato pa je prazen!«

Praksa iz cone A

»Prosim, mister, kakorkoli pogledamo, vidimo samo prisotnost italijanskega življa!«

Maks Zdraha:

Logika

Imamo podjetja in ustanove, kjer gledajo zelo na disciplino in točnost! Dvo-meče kimate z glavo? Ver-jemite mi — SO tudi takšna! Naj vam povem primer:

V neki takšni ustanovi je pomožni administrativni manipulant nenadoma izginil iz pisarne. Strogo oko načelnikovo ga je zaman iskalo v vložišču, kjer se pri mladih dekletih da naj-lepše poklepetati — saj stranke MORAJO počakati. Najti ga ni mogel niti kje drugje. Skratka, mladi mož je izginil.

Cez kratke tri ure pa se je zopet pojavil. Bil je pri brivcu — njegova sveže ostrižena glava je bil ne-ovrgljiv »korpus delikti«, a tri ure malenkost — saj, kot je znano, pri brivcu ni treba nikoli čakati.

Strogo oko načelnikovo pa je takoj prijelo gročnika:

— Kje ste bili, tovariš Tainta? (Ne bom napisal imena, da ne pride spet do kakšne duhovite tožbe zaradi razžaljenja časti tam, kjer tega ni!)

— Dal sem si ostriži lasel!

Odgovor je bil logičen in dejstvom primeren, kar se le da. In to ni malo. To-da strogo oko načelnikovo je planilo v pravični jezi:

— In to med uradnimi urami, vi...! Tu je tudi načelnik umolknil zaradi paragrafa 171.

Mladi mož pa se še vedno ni dal zmešiti:

— Saj so mi vendar med uradnimi urami tudi zrasli!

— Ze, že, se je kljub na-

»Ne, Marija, osla letos ne bo. Poslali so nam pa zato edinega človeka, ki še verjame v miroljubnost sovjetske politike.«

čelniškemu dostojanstvu znašel načelnik — toda ne vsi!

— Saj si tudi vseh nisem dal porezati, tovariš načelnik...

V GOSTILNI

— Natakari! Nikdar še nisem jedel tako trde kokoši! Odkod ste jo vendar dobili?

— Iz trdega jajca.

V SLOGI JE MOC...

... so pred volitvami rekli bivši kulturbundovci in njim podobni, pa so ponovno segli v prazno...

Oh, ti izpiti!

Vprašali so pri izpitu železničarja, zakaj so pozimi hidranti poviti s slamo. In mož s podeželja je odgovoril:

»Zato, da jih zajci ne obžrò!«

Kadar prevažajo železničarji vagončke z nevarno robo, imajo na vagončku v opozorilo črno postavko. Ko so na izpitu vprašali kandidata, kaj bi dal ponoči, ko se ne vidi, v takem primeru na vagonček, je odvrnil, da bi obesil nanj — črno lampo!

UREDNIŠKA

Urednik: »Vaš spis ni slab, toda pisati bi morali preprosteje, da bi vas lahko razumel tudi neveden človek.«

Pisec: »Ali me vi tudi ne razumete?«

PRI ZDRAVNIKU

Zdravnik: »Vaš kašelj mi ni nič všeč.«

Bolnik: »Zal nimam drugega na razpolago.«

UBOGAL JE

V gostilni sedi starejši možak in počasi pije svoj četrt. Kadar dvigne kozarec, zapre oči in meže popije. Sosed ga nekaj časa opazuje, končno ga pa le vpraša:

— Čemu pa vedno zaprete oči, kadar pijete?

— Veste, zdravnik mi je svetoval, naj ne gledam pregloboko v kozarec...

SPORTNI OGLAS

»Če bo v nedeljo popoldne deževalo, bo tekma že predpoldne.«

SPREMEMBA PRIDE!

»Sprememba prišla bo, to je kar gotovo, sta rekla ta dva in preklela vse novo. Sprememba, sprememba,« le to sta brbljala, kjerkoli in kadar sta kje se sestala.

A leta so tekla — in brada je vzkllila, kot kralja Matjaža ju je že ovila. Spremembo čakala sta v upu in nadi, verjela sta v njo, kljub ogromni že bradi.

No, končno sprememba je vendar prispela! nenadna kap prvemu sapo je vzela. Za trugo turobno se drugi je vlekel in molil, da talčni »spremembi« bi utekel.

Naslednja številka „Totega lista“ izide kot tednik v sredo 7. januarja.

Naročniki dnevnika „Večer“ jo dobe priloženo!

— Na, šaudian! Tes san jo se, frau Klück! Kak pa ste se vi, umgecviñu čisto ganc umvondlali?

— Oooooo! Losnsma, losnsma! Kaj te nič ne ve-te, kaj je vse los?

— Jo, kaj pa te je los, himihergosakra?

— Boooo? Homs ten niks kert? Najprej so se mitn hajlign foto skregali, zdaj pa so še kriskindia obšafali! Jesaskristas, bos mans, kaj se vse bo! Če nam zdaj še kortnšlogarce prepovejo, te nah nimamo mitn libnhergott iherhaupt sploh nobene ferbindunge veñ! Majnazöl, če to ni konec von da veñ!

— O jesasjesasjesas, to homas jec. Na zdaj je te aus, mitn liht! Jas sem se pa le olvajl še nekak troštala, da bo bolši! Zaj ko so se z esterajhari na malo bol frajdlih fus štelali, no zaj pa te tako! Pa te kšihñ mit ta frau...

— Bos, bos, bos? Bos fir a kšihñ? Is bos kšegn? A je bil kakšni mord?

— A bo? Oba te frau... na, bi hoast te šo, glih se mi je zmeknalo, kak se piše. Zo vi an fogl, oda zo bos. Tam in da obern Hern-gosn je doma, no...

— Jo, jo, že vem! Izioe a olte Marpurgerin, te frau — na zdaj se pa jaz tudi ne vem crinat, kak se piše, zo bos holt, vi an fogl... Jo, jo! No kaj te je blo los? Fir a libsgšihñ is te šo zu olt!

— Na azo na totih prifungah za Pas je blo. Na azo und te frau se je na prifungi tak štelala, ko da ne zna kan verterl net sloveniš...

— Bos, ne zna? Saj je že mindest fufcig joar v Mar-puki, pa da ne zna rajn niks sloveniš — na azo den-kns ina, zo bos!

— Na, saj, saj! Azo, jaz ne vem! Vem glih samo to, da so ole di hern fon da prifkomision — na, ta her furzicenda fon da Pas, pa da her dokta, pa da her profesa — vsi so žej zooso šen taj kšprohu, majnazöl, da je blo derekt a frajt, fir unzeran! Azo i zog ina, tak je blo, vi in di zelign hit-lacajtñ...

— Na, zegnš, da je olvajl pesa! Samo, če se spomnite, majne libe, finfunfireiga — ko smo bli tak kuš, via hin-tern am frajtaog!

— Na, ja! Takrat homa oba taki morešis kopt!

— Jo, jo, jo, i zogs jo, če bi le bli še več zohlhene fajne hern, vi te do fon da Pas komision! Oba te glih tisto, da so vsi ne tak tolerantis... Und tes is tes jama, majne liebe...

NEKAJ MARIBORSKIH

(Piše Felicijan Dreta)

NA POMOČ!

Ljubi bralci! Naj te naslov ne spravi na napačno pot. Ne bom pisal o vrlih gasilcih. Rešili so nam Poštarski dom in kjer je potreba, so na razpolago. Tule »Na pomoč!« mi je udaril z druge strani na ušesa. Z dveh strani sem ga slišal te dni.

Skratka, s to rečjo je takole: imam dobre in pošte-

ne znanice in dva od teh sta se nedavno tega oglasila pri meni. Ta mi je povedal to, oni ono, oba s pripombo: »V našem obratu tole in tole ni v redu, ta ga takole lomi, oni tako. Konstruktivna kritika je dobra, naredi to po svoje in priobči! Storil sem tako.

Pa sta oba pritekla takoj po izidu. »Hudič je v podjetju! Informatorja iščejo!

Grozè, da ga bodo odpustili, če ga najdejo.« Tresla sta se kot šiba na vodi. Pro-sila sta me, naj ju ne izdam.

Sedaj pride klic »Na pomoč!« Fanta sta povedala resnico in ne gre, da bi trpela zato! Ko boste obravnavali nevšečne zadeve v podjetju, povejte po resnici tudi vi: »Res je, kar je pisalo! Kaj bi pisca pre-

ganjali! Popravimo raje napako!«

Jaz bom pa molčal kot grob. Ne bom povedal, kdo je povedal, če je resnico povedal; če mi bo pa laž povedal, bom pa povedal, kdo mi je povedal!

VAZNA SLUŽBA

Pripeljal sem se iz Ljubljane. Izstopil sem v Mariboru. Vozni listek mi je na peronu padel v blato.

»Prah si in v blato se boš spremenil!« — sem si mislil in stopil nanj.

Pri izhodu pa me je pobaral vratar za listek. Povedal sem mu usodo dragocenega koščka kartona in odšel mimo njega v mesto.

Prav tako bi se lahko pripeljal brez listka in navtežil vratarju takšne legende, če bi mi uspelo premotiti sprevednika in kontrolorja v vlaku. Vljudo no prosim, naj mi kdo pove, zakaj pravzaprav stoji vratar na kolodvoru pri izhodu? Jaz nisem tako pameten, da bi uganil.

Nekdo mi je dejal, da tisti vratar tam celo plačo vleče...

V MESNICI

Za večerjo sem si zaželel klobaso. Stopil sem v mariborsko mesnico. Mnoci gospodinje je stala ob pultu; ta je hotela rostbratli, ona sinkenvuršt, tretja šmir-vuršt itd.

Vprašal sem eno, če za te jedake ni slovenskih imen. »So,« mi je dejala, »pa saj je vse en vuršt.«

Da bi preveč ne izstopal iz te množice, sem še jaz naročil, naj mi zavijejo en vuršt.

Rečem pa, da ni vse en vuršt, če je vse en vuršt.

KAJ IMAJO PA CRVI NAJRAJE?

Da bi jih v moki pustili, kjer jim je dobro in so si postavili tam svoje šotore. Tako jih letošnja suša čisto nič ne prizadene; hrane imajo dovolj!

Muca sladkosnedna

Te dni ste v večernih urah lahko videli v mestni slaščičarni na mariborskem Grajskem trgu muco v takšni pozi:

Mucka nepovabljena v slaščičarno pride, gratis tortic se naje in lepo odide.

Narod s ceste gledal je mucko na vrh torte, higiena, vidite, je že vsake sorte!

V Celju smo se zadnjič v trgovinah kaj živó in temperamentno igrali tisto otroško igrico, ki se ji pravi »rinčke talaj«. Vzrok tej igrici pa je bila moka, sladkor, čokolada, likerji in ne vem kaj še vse. In da ste videli obraze nakupovalcev (ženske so odlično prevladovale), ko so uslužbenci trgovin »stalali te rinčke! Moral sem se zateči k Pleteršnikovemu sio-varju, da sem našel vse potrebne izraze, kot: pohlep, požrešnost, zavist, histrija, jezikavost, zmerjanje, jeza, prerivanje, zvičajnost itd. itd. Gledališki maski, komedija in tragedija, ništa nič proti vsemu temu. In ko sem malo po-

sitnaril in pokritiziral, da ste videli dirko! Če je ne bi odnesel, bi gotovo hlači! glavo v bolnici, kar pa ne bi rad. Ker — če bi jaz pri tem le vzel vrag in poslal pod rušo, recimo takole ob tretji uri zjutraj, potem bi Cefizijeva famillija to zvedela šele nekako opoidne. Takšna je namreč tam praksa.

Za letos bo dovolj situarjenja, kajne? Cefizelj se vsem svojim »klienšom« lepo opravičuje in se jim obenem seveda zopet priporoča. Je že tako; kjer vrag roko ven moli, bo gotovo kaj posebnega. Zato za prihodnjilè lepo roke v žepe, da jih Cefizelj ne zgrabi. Svojim cenj. bralcem, simpatizerjem in pomagačem pa z željo za prav srečno in veselo 1953. leto objublja, da bo za prihodnje leto še bolj krepko in pošteno pljunil v roke.

Cefizelj

»MIZICA, POGRNI SE«

Med Gorenjci vlada veliko zanimanje za film »Mizica, pogrni se!«, ki ga bodo v kratkem vrteli na sodišču v Radovljici. V glavnih vlogah bodo nastopili nekateri bivši funkcionarji okrajnega ljudskega odbora. Film ima zelo poučno vsebino.

BREZINSKA ZGODBICA

Pred sodiščem. Sodnik vpraša župnika:

— Zakaj ste zapeljevali mladoletne deklice?

— Hm, veste...

— No, no, le povejte.

— Ja...

— Če vam je takrat jezik dobro teklo, zakaj vendar zdaj molčite?! Pa vas menda ni krščanska ljube-

zen do bližnjega navdahnila k tem dejanjem?

— Ne, pač pa, če si je lahko Stepinac privoščil kardinalski klobuk, potem mi menda ne morete zameriti tega majhnega veselja.

ARONDACIJA

Toda tokrat na blagajni postaje v Trziču! Morda bo kdo ugovarjal, češ: saj železnica vendar nima obdelovalne zemlje! Seveda je nima, ima pa zato vozne listke, ti vozni listki pa imajo svojo ceno. Pa so sklenili na postaji, da bodo zaokrožili cene voznih listkov tako, da bodo imele lepši izgled. In so jih tudi! Toda ne morda, kakor bi kdo mislil, zaradi interesov skupnosti. Kje neki! Vzrok je popolnoma drugačen: zaradi drobiža, ki jim ga vedno primanjkuje!

ČUDNA ODPOVED

Nekje v Ljubljani so odpovedali službo neki osebi. Natančna analiza odpovedanega dokumenta je pokazala, da je dokument temeljito usekal mimo vseh predpisov. Prvič ni odgovarjal členi, po katerem se lahko izstavi odpustnica, drugič je bil dokument izdan v času odsotnosti prizadetega, tretjič je bila odpustnica datirana s 14. v mesecu, četrtrič je javljala, da se odpusteni osebi ustavijo prejemi s 5. v mesecu, in petič ni bilo utemeljitve, zakaj je osebi odpovedano službeno razmerje. K sreči je imela odpustena oseba glavo pokrito in si je odpustnico s petimi pogreški zataknila lepo za klo-buk!

PRED PIRAMIDAMI

... in tukaj vidite tipičen primer solidne in trpežne izdelave naših predmetov. Stoletja in stoletja že stojijo v dežju, vetru in soncu — in nič se še ni spremenilo na njih. Ali si lahko mislite kaj trajnejšega, trpežnejšega? Glas iz množice:

»Seveda! Natakarkji pri Sestici! Mesece in mesece prenašajo jedila in pijačo iz točilnice v salon, izpostavljeni vsem vremenskim neprilikam, soncu, vetru, dežju, mrazu, snegu — in še so živi!»

Cicero nevarno:

»Nemogoče! Kolikor je meni znano, je uprava 'Sestice' dala izdelati načrt za zgraditev strehe na tem preходу prav takrat, ko je dal izdelati Keops načrte za svojo piramido!»

»Seveda je dala! Toda — Mestnemu projektivnemu biroju v Ljubljani!»

PRIMERJAVA

Natakarkju Ria se je rodil sin. Srečni oče ga je držal na rokah in radostno vzdiknil:

»Kako je majhen! Kot tri porcije!»

PRAKTIČNA ZAMENJAVA

— Ti, ali je res, da je gostilničar Magdič z Račjega vrha zamenjal svojo gostilno za frizerški salon?

— Kaj še. Le brivec je zamenjal svojo štacuno za Magdičevo gostilno in sedaj kar vpričo gostov striže, piše in brije ter ugotavlja odstotek alkohola v krvi svojih in Magdičevih pacientov.

NEMOGOČE

— Vaš obraz sem že neke videl.

— Nemogoče! Imam ga vedno pri sebi.

RADGONSKI SKOTSKI PATENT

Neki Skot je nekoč našel na cesti velik kamen. In Skot bi ne bil Skot, če ga

MASLO IZ LJUBLJANE

(Plaše Pepe iz Vodmata)

Bil sem v mestu. Tam imajo tramvaj. Peljal sem se od Zvezde do Lovca; vmes je ena sama postaja. Za listek sem plačal 6 dinarjev. Ker sem dan prej plačal od pošte do železniške postaje, kjer sta dve vmesni postaji, le 4 dinarje, sem hotel vedeti, kako je s to rečjo.

»Veste, tle mama grenca,« mi je pojasnila sprevoznica.

Na te grence se ne razumem, zato mi ne gre v glavo, da stane voznja s tramvajem od magistrata do Most, s približno šestimi vmesnimi postajami 6 di-

narjev, od Meksike do Evrope, kjer so le štiri vmesne postaje, pa 8 dinarjev. Za rešitev tega električnega rebusa, bo baje v kratkem razpisana visoka nagrada, ki pa verjetno ne bo podeljena nikomur, ker je rebus docela nerešljiv.

Trgovska iniciativa v Ljubljani ponekod cvete. Kar vroče mi je postalo, ko sem zvedel, da pri »Grmadli« poslovodkinja cene dviga, vrečke pa tudi zaračunava, čeprav so to navado že skoraj povsod opustili. Pri neki »Hrani« sem pa mislil, da so mi zavili ko-

kosove orehe; so bili namreč dražji kot drugje naši domači. No, pa so bili tudi ti od »Hrane« iz domačega zelnika.

Popravljalnico dežnikov na Mestnem trgu bodo v novem letu preimenovali in se bo odslej glasil napis nad njo: »Pri raztreseni mareli.« Tam so se namreč z evidenco strašansko skregali. Ne vedo niti koliko marel je prišlo noter, ne koliko jih je šlo ven. To je glavna luknja, ki bi jo bilo treba pri tej mareli zaflikati.

IZJAVA HIŠNEGA LASTNIKA

Izjavljam, da sem si premislil zaračunavati vodo kar tako, kot bi se menil zljubilo. Sel sem malo čez račun mestnega vodovoda. Materi, ki ima otroke v Domu in je v moji hiši sama, sem zaračunal več vode kot stranli s šestimi člani, ki imajo kopalnico in se radi kopljejo. Tudi tričlanski rodbini sem naračunal 50 din manj kot oni materi, ki je sama Prosim, da se mi to za vse staro leto spregleda, v novem bo pa drugače, če se ne zmotim.

Lastnik iz Verstovškova, Ljubljana

TOLAŽBA

»Pomislite, moj Fifi je sinoči prišel domov tako zdelan, da se mi je zasmilil v dno srca!»

»Pomirite se, gospa, to še ni tako hudo! Kaj pa bi bilo, če bi bil inozemska revija v »Slonu«? Potem bi šele bil zdelan, seveda — če bi ga še sploh kdaj videli!»

TISTA.GOSPA.

ki je med vojno delala na ljubljanskem bloku preiskave, bi danes lahko malo preiskala svoje stanovanje! Prav gotovo bo našla v svojem šeststobnem stanovanju precej napak — kar se zasedbe tiče. Verjetno ji bo inženir z rodbino potem ne bo več nepoti.

NEDONOŠENČKI

Ugotovljeno je, da ima štruca kruha v Ljubljani povprečno 2 dkg pod predpisano težo. Na leto se nabere tako pri dobrem teku Ljubljančanov, ki so znani kruhojedci, toliko, da bi s tem lahko nasitili še eno manjše mesto. Za rešitev uganke, kam izginjajo te deke, bo tudi razpisan nagradni natečaj, ki se ga pa peki ne bodo smeli udeležiti; bi prehitro uganili!

EH, TE LUKNJE...

Tista luknja v Židovski ulici, ki je dolgo grozila Ljubljančanom, da jim polomi noge, sporoča, da so jo zamašili in da ni več luknja. Prav je, da so jo zakrpalili! Če bi se zaradi nje kdo polomil, bi na Češkem to takoj porabili in se razkričali, kako je židovstvo nevarno.

MEGLEN HUDIČ

Sicer je pa v Ljubljani huda megla, ki mi je preprečevala, da bi opazil še kaj več, kakor sem. In zelo čudno se mi je zdelo, ko mi je rekel nekdo na cesti, ko sem se zaletel vanj:

»Pazite, hudiča, kam pa gledate!»

Mislil sem si: če ti vidiš skozi meglo, zakaj se mi pa nisi umaknil!

LETA 1970

(Po uspešno izvedenih reformah v oblačenju in načinu življenja nun je modernizirana sveta cerkev končno zapustila oblačilno reakcionarnost)

Prečastiti svoji tajnici: »Sestra, ta pa ne spada več med nas! Dajte ji odpustni karton!»

ne bi pobral in odnesel domov.

Toda to bi bila prav gotovo slaba šala, če se ne bi zadnje čase — o, groza — ta škotska kuga razširila tudi po Radgoni. Tamkajšnji občinski odbor je namreč nekoč v davnih predzgodovinskih časih pripravil za tlakovanje cest večjo količino granitnih kock, ki pa na čudežen način izginjajo. Pozneje se je izkazalo, da jih odnašajo Radgončani na svoje domove, tlakujejo z njimi vrtove, stopnišča, pločnike, jarke. Zakaj je to koristno, še ni znano. Jasno je samo to, da bodo kocke kmalu popolnoma pošle. Zato predlaga Toti list najbližjemu muzeju, naj si čimprej nabavi nekaj granitnih kock in jih shranj v špirit, da bodo bodoči rodovi imeli majhen spominček na čase, ko so njihovi predniki v Radgoni hoteli tlakovati ulice.

ZGODBICA O ZAPUSCENIH OPEKAH

Lepo Brestanico sem pustil že daleč za seboj, ko se mi je zazdelo, da teče nekdo za mano. Radovedno sem se ozrl. Bila je blede, lična, shujšana in bolna opeka, ki se mi je s poslednjimi močmi obesila za nahrbtnik in plaho dejala:

— V svojem in v imenu svojih tovarišic te lepo lepo prosim: vzemi nas s seboj, kajti v Brestanici bomo od gladi vse pomrle. Ze celo večnost namreč zaman čakamo, kdaj nas bodo našli za prezidavo fizkulturnega doma. Močno se bojimo, da bomo v brezdelju segnile.

Vtaknil sem jo v nahrbtnik, jo nakrmil s tisto neužitno klobaso, s katero so mi postregli pri »Triglavu« v Krškem, njenim sestricam pa sem brž telefoniral, naj se pomirijo, kajti brestaniški fizkulturniki znajo zidati celo z opeko v prahu.

NAJCENEJE

»Drago, ali bi ne bilo bolje, ko bi šla raje nekam, kjer je bolj toplo?»

»Seveda, toda kam? Povsod je dosti ljudi, dosti luči in kar je najbolj važno — povsod bi dosti zapravila!»

»Ti, imam idejo! Pojdiva na kolodvor, kupiva dve peronski karti in sediva v dolenski vlak, ki odhaja iz Ljubljane ob 6.45, pa bova lahko najceneje uživala par uric popolne egiptovske teme!»

Felicijan Dreta:

**IZOBRAŽENI
TAJNIK**

Nekje so imeli tajnika, ki je bil po lastni izjavi absolvent 8. razreda realke. Ko so se zadeve okoli njega nekoliko zapletale, so hoteli imeti dokaz o tej izobrazbi črno na belom. Pa so informacije pokazale, da tistega leta, ko je tajnik hodil v šolo, tista realka ni imela več kot sedem razredov. Tudi v sedmem razredu njegovega imena v analih ni bilo vpisanega, pa tudi v šestem ne. Celotno v analih petega razreda je bil nepoznan. K sreči so iztaknili nekje medvojni »Personalbogen«, kjer je pisalo, da je naredil — 4 razrede realke.

Dokument, na katerega je tajnik napisal, da je končal osem razredov realke, je izginil iz predalov, okoli katerih se je tajnik sukali. Ko bomo o navedeni izginjavi izvedeni kaj bolj natančnega, bomo poročali. Trenutno se ve le to, da ni tajnik razpisal za ta izgubljeni papir niti ene pare najdenine.

PTUJSKE**»TOČNA« URA**

V Ptujju imajo čudovito uro na tisti veliki zgradbi, ki s svojim pročeljem krasi Kvedrov trg. Že dolga leta je ta ura ponižno počivala in kazala zmeraj isti čas. Nenadoma pa so se spomnili, da bi ta ura lahko tudi tekla in so jo popraviili.

Zdaj zopet teče. Pojavila pa se je nova nevarnost: prej je vsaj enkrat v štiriindvajsetih urah kazala točen čas po radiu, zdaj pa, ko je začela znova teči, ga pa ne pokaže nikdar več.

Menda bo najbolje, da uro zopet ustavijo in se bodo Ptujčani lahko vsaj enkrat na dan zanesli nanjo!

ZOB ZA ZOB

Nekemu ubogemu pacientu so v zobni ambulanti baje izdrli zdrav, zdravcat zob. Ogorčeni mož ga sedaj kaže vsakomur kot dokaz barbarskega početja zobozdravniškega osebja. Trdi celo, da se bo na podlagi tega zoba pritožil in tudi sodnijsko tožil. Njegovo geslo je:

»Zob za zob!»

Sicer pa je lahko zadovoljen, da je to samo zob. Kaj bi bilo, če bi mu izruvali jezik ali pa kak drug važen organ?

NOVATORJI

— Tine, ali je res, kar trdiš zlobni jeziki, da pri vas v Storah nimate več novatorjev?

— Kaj še, to pa že ne drži. Imamo jih še, imamo — v pekarni. Zadnje čase so začeli peči izvrsten kruh, ki je mojstrsko pomešan s visokokakovostnimi »mesnimi izdelki«. Pa še reci, da imajo zlobni jeziki prav?!

AVIATICARSKI

... v višini 11.900 metrov mi je odpovedal motor. In potem sem padal vse niže in niže in si vroče želel le to, da bi se mi ne pripetilo kaj takega, kot se je cenam v neki celjski trgovini.

»Torej ste se bali, da ne padete v kraj, ki je le nekaj metrov nad morsk gladino?«

»Kje neki! Bal sem se, da ne bi obvisel za vedno samo 11.200 metrov visoko!«

IZ ZAPOROV

— Vsak dan sem hodil k maši, za zvonove sem dal, svojemu patronu sem obljubil veliko svečo, pa me je ta hudičeva oblast zaradi krivega pričevanja vseeno zaprla.

V gledališču muzicira, kadar prost je — karikira. Vse zadene: mene, tebe, v tej številki je pa — sebe!

Po 6 dinarjev!

Dragi prodajalci »Totega«!

V prejšnji številki smo objavili vzdihljaje in ugotoviti moramo, da so zalegli. Vendar ne povsem! Konec leta je tu, toda vsi zaostali računi še niso poravnani! Pošljite, kar še dolgujete! Izpolnite položnico s dolžno vsoto in jo brez odlašanja oddajte na najbližjo pošto! Tako bo naš denar iz vašega žepa priromal v vaš žep, da ga oddamo spet v tisti žep, kamor je treba!

V letu 1953 pa bodo dobivali »Toti list« samo naročniki dnevnika »Večer«, a za vse ostale dosedanje in nove bralce ga boste prav tako kot doslej prejeli vi — toda ne več vsako drugo soboto, marveč vsak četrtek, niti ne več po 10 dinarjev, temveč le po 6 dinarjev!

Zadovoljno in uspehov polno Novo leto vam želim!

uredništvo in uprava »Totega lista«

Imel sem prijatelja, ni bil sicer Slovenec, kljub temu pa zelo prijeten človek. No, in iz prijateljstva, iz čistega prijateljstva se je hotel naučiti slovenščine. Ker pa ni prijatelj slovnice, je dejal, da bi se raje učil slovenščine tako naravnost iz življenja — morda iz časopisov.

— Oprosti, sem dejal, toda slovenščine je v naših časopisih bore malo — izberi si raje kaj drugega!

— Prav, je dejal, pa morda kakšno knjigo mladega slovenskega pisatelja!

— O, sem mu pojasnil, kaj takega tudi ni mogoče! Tega namreč pri nas ni!

— Kako, je vprašal začudeno, ali pri vas ni mladih pisateljev?

— Pač, sem odgovoril, so! Vsaj pravijo, da so!

— Pa morda ne pišejo?

— Ne vem! Vsekakor jih ne tiskajo. Tiskajo pa jih zato ne, ker jih nihče ne bere! Bere pa jih nihče zato, ker jih ne tiskajo, tiskajo jih pa zopet zato ne, ker jih nihče ne piše, piše jih pa zato nihče, ker jih nihče ne bere... Razumeš?

— Ne, je dejal.

— No, vidiš, jaz tudi ne! — sem ga potolažil. Tako sva se zmenila za Slovensko kuharico...

*

Minilo je leto in dan.

Zopet me je obiskal prijatelj.

— No, kako je s tvojo slovenščino? — sem ga vprašal.

Maks Zdraha:

Težave s slovenščino

— O, sijajno! — je navdušen odgovoril. — Le kakšne malenkosti mi delajo še težave! Vi pravite na primer: dvorana — to je vendar velika soba, kajne?

— Točno, — sem dejal, — samo, kadar je to kulturna dvorana, je navadno močno zapuščena in založena s krompirjem, čebulo ali podobnim kulturnim blagom.

— Prav! — je nadaljeval prijatelj nemoteno. — Toda dvorana in dvor imata vendar skupni koren. Sedaj pa je na primer vaša beseda »kolodvor« sestavljena iz dveh: »kolo« in »dvor«. Kakšno zvezo ima kolo z dvorano?

— Veš, stvar je v tem, da je dvor pač velika hiša, ki ima več dvoran in v to hišo prihajajo kolesa — razumeš — vlak! Toda ne tako kot v Mariboru, kjer prihajajo kolesa že osem let v dvor brez dvoran in brez sten.

— Aha, — je dejal, — torej kolodvor je hiša. Razumem, razumem. In kolobar je hiša, v kateri je bar, kajne?

— Ne, ne! Hiši, kjer je bar, pravimo pri nas hiša žalosti, z ozirom na cene, saj razumeš! Kolobar pa je takšna okrogla reč, ki je v sredi votla. Kako naj ti povem...?

Naročite se na „Večer“! Za 140 dinarjev mesečno dobite vsak dan dnevnik „Večer“, vsak petek kot prilogo družinski tednik „7 dni“, vsako sredo pa še „Toti list“!

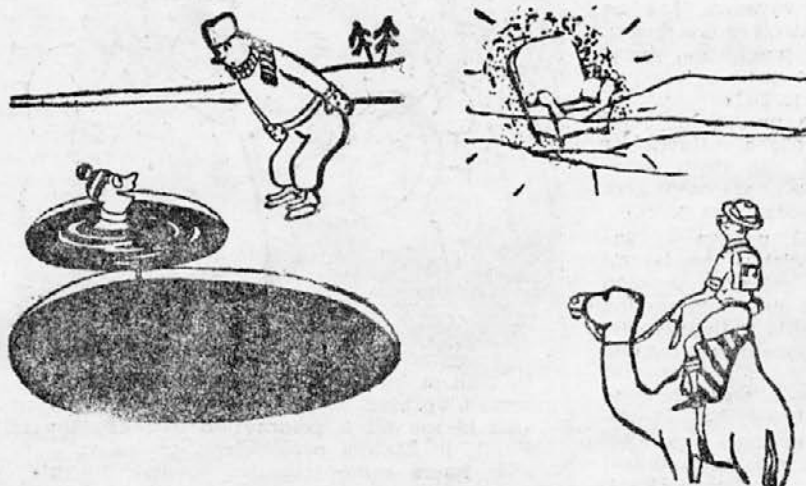
Vsak teden!

»Toti list« se je v desetih mesecih od izida prve povojne številke močno razširil po vsej Sloveniji. Zbral je okrog sebe množico svojih starih in novih prijateljev, ki so svetovali in pomagali, nešteto predlagali, naj »TOTI LIST« postane tednik! No, zdaj je končno prišel čas tudi za to! Skupno z dnevnikom »Večer« smo uspeli premostiti vse ovire na tej poti in prihodnjič bo »Toti list« izšel že kot tednik! Naročniki »Večera« ga bodo prejeli priloženega k dnevniku, ostali pa ga boste lahko povsod kakor doslej kupovali za kaj ugodno ceno 6 dinarjev! Upamo, da smo s tem ugodili vam vsem! Prosimo vas, da ponese to novico v krog svojih prijateljev, sodelavcev in znancev, ki jim prav tako iz srca kot vam kličemo:

Srečno in veselo Novo leto!

Uredništvo in uprava
»Totega lista«

VROČE IN MRZLO

»No, kaj praviš, ali znam napraviti osmico?«

Fata morgana.

EDINA MOŽNOST

Pesnik: »Rad bi vedel, zakaj mi uredništva vračajo vsa moja dela?«

Zena: »Morda zato, ker vsakokrat priložiš znamko za nazaj!«

BOJAZEN

— Jaz pa vem, zakaj pridejo piške iz jajca!

— Zakaj?

— Boje se, da bi jih skuhalil!

V RESTAVRACIJI

— Natakar, ta riba smrtil! Povohajte!

— Ni potrebno. Vi ste že deseti gost, ki mi jo je vrnil.

— V redu, v redu! — je vzkliknil. — Torej okrogla reč. Sijajno! Popolnoma razumem, kobar! Kinobar pa je potem gotovo tak okrogel kino, ali ne?

— Oh, ne! Nikar, nikar! Kinobar je takšen bar, ki je pri kinu.

— Kako? Ali gledajo barski gosti kino predstave — ali pa plačujejo kinoobiskovalci barske cene?

— Ne, kinobar je samo tak bar, ki je pač pri kinu, razumeš?

— Že, že. Toda zakaj ne rečete raje: bar-kino?

— To ne gre. Bar je vendar glavno...

— Seveda, seveda! Bar pač več nese, kajne? Razumem! Zato torej »kinobar«! In kinolog je potem tisti, ki se bavi s kinom, kajne?

— Kje neki! S kinom se vendar nihče ne bavi, ker bi drugače ne dobili včasih tako slabih filmov! Kinolog je tisti, ki se bavi s psi! Na primer prireja razstave psov, na katere nihče ne hodi — podobno kot slikarji.

— Kako, slikarji pri vas razstavljajo pse?

— Ne, pač pa tudi na njihove razstave nihče ne hodi. Tako rekoč jih še pes ne povoha.

— Torej sedaj razumem! Zato so torej slikarji kinologi. Toda komu pravite potem logaritem? Ali je to posebne vrste pes?

— Ne vendar! Logaritem je tujka in je ne-

kakšen pojem iz višje matematike. Poseben način računanja s posebno velikimi števili, kot na primer pri nas v gostinstvu...

— Aha! — je takoj dejal prijatelj. — Torej zelo visoka števila! Razumem! In ritmičen je torej pri vas tisti, ki zna izračunati tako visoke cene, ali ne?

— Nikar! — sem ga poprosil, — ritmičen je tisti, ki zna izračunati, ki se enakomerno giblje — razumeš, tako v taktu, ritmično...

— O, seveda, seveda, razumem! Ritmično! In mična dekleta so na primer tista, ki se gibljejo v taktu, kajne...

★

Prekiniti sem moral.

Pa nikar ne mislite, da je v nadaljevanje te zgodbe posegel kakšen moralni cenzor kot v mariborskem gledališču pri »Ledi« neusmiljeni zastor! Ne, nikakor! Toda enostavno nisem več zmogel. Živčno!

Nič ne rečem, moj prijatelj je prekrasen človek — toda zdi se mi, da je bolje, če se slovensčine ne uči več! Saj je končno tudi ne potrebuje! Pri nas je vendar vsak vesel, če lahko govori v tujem jeziku. Razen tega shajajo pri nas brez slovensčine tudi ljudje, ki še živ dan niso bili drugje kot v Sloveniji. In kako krasno shajajo!

Ne verjamete? Poglejte, prijatelji, okrog sebe, pogledajte vase, pa mi boste dali prav...

KULTURNO ZORAVSIVENI PRIRUČNIK

Čakanje umetniško — zelo pogost pojav pri slikarjih, ki boleha na raznih »-izmih«. Navadno tesno povezano s patološkim pojavom fiksne ideje o iskanju »novih oblik«. Prave vzroke obolenja je iskati v ne talentiranosti. Posledice se kažejo kronično na praznih slikarskih razstavah.

Cankar kulturni — težka bolezen, ki konča navadno s kulturno paralizo. Značilno je zanjo izredno povečan apetit za primernimi sineturami. Olajševalna okolnost: absolutna neproduktivnost.

Casnikarska slovensčina — silno mučno obolenje vseh slovenskih časopisov — pri tem pa izredno nalezljivo. Simptomi: absolutno pomanjkanje smisla za slovnicu, slog in slovensko izrazoslovje. Praktično neozdravljivo.

Cesnanje pesniško — paralično stanje nekaterih pesnikov, ki nimajo kaj povedati. Značilen je vzporeden pojav akutnega in neizogibnega obolenja vseh avtokritičnih organov, ki nato kmalu spet odmrejo.

Cezana kulturniška — tudi Tutti-frutti imenovana, je precej razširjen produkt iz posiljenih kulturniških plodov, ki ga lahko dobite serviranega pod najrazličnejšimi imeni: »kulturna prireditev«, »predavanje«, »literarni večer« ali celo »roman«. Izredno težko prebavljivo — samo za močne živce!

Cir na literarnem telesu — »suntitis literarica« je težko obolenje pri bralcih, na katere prenašajo to bolezen razne knjižne založbe s forsiranjem posebne vrste visokovredne duševne hrane tipa Grof Monte Cristo, Sherlock Holmes, Edgar Wallace, Karl May in podobno. Posledica pri bralcu je popolna ohromelost smisla za dobro literaturo.

Crevo predebelo — pogosto obolenje v kulturniških krogih, ki nastane kot posledica prevelikega subvencioniranja v preteklosti, sedaj pa povzroča kulturno lenivost in negibnost. Trenutno je najbolj priljubljen način zdravljenja z uporabo nekoliko problematičnega sredstva »antisubvencionista«.

Tovariši dopisniki! Ne pozabite, da bo odslej »Toti list« izhajal vsako sredo! Zato oddajajte svoje dopise na pošto najkasneje vsako nedeljo ali ponedeljek!

Srben:

Veiko srečanje

So ljudje, ki jim v življenju pride, zablise se jim in takoj imajo idejo. Pa ne samo idejo, tudi kakšno bolj realno stvar.

Moj tovariš — tenorist — bog mu daj skorajšnji konec, on na priliko je tudi genialen.

Srečam ga nekoč na cesti z zavojčkom pod pazduho. Nos ima pritisnjen ob šipo knjižne izložbe. Razveselim se: Hvala božji previdnosti, spoznal je tudi tenorist, da ne gre brez izobrazbe.

Resnično vesel ga počim po hrbtu in ga pozdravim:

»Tovariš krasnoglosi, veseli me tvoja vnema do študija.«

Namrdne se, zaviha si ovratnik (na organ je treba paziti) in pravi:

»Ne gledam knjig. Tule berem na temle listku, ki je nalepljen na šipo, da zamenja usmiljena gospa dobro pitane prasca za dobro ohranjene madrace. Premišlujem, ali bi tvegala madrace za mrcino.«

Pozanimam se za problem in vprašam:

»Kako, strela, na čem boš pa ležal?«

»Prepušti to meni,« mi odvrne prijazno in previdno preloži zavojček, ki ga je skrival za hrbtom iz ene v drugo roko.

»Kaj pa imaš v zavojčku?«, ga vprašam, ker ne morem zatrei radovednosti.

»O, nič posebnega, ducat jajčk za organ.«

»Ducat jajčk?«

Prijetno presenečenje mi obarva obraz. Ravno kar sem iskal eno samo, samcato, da skuham bolni ženi juho. Poprosim ga torej:

»Tovariš, pardon — gospod tenorist — prodaj mi eno samo jajce, da skuham bolni ženi juho« (ta zgodba se je zgodila v tistih časih, ko je bilo na trgu zelo malo jajc).

Tenorist se zresni in sunkovito zakodaka:

»Ne morem, res ne! Zdravnik mi je predpisal potrebno količino. Držati se moram diete.«

In je nabrusil pete in ostal sem sam. In žalostno mi je bilo pri srcu. Kaj v tem tenoristu res ni iskricke življenja? Ali je mogoče, da je to tisti človek, tisti umetnik, ki me je na koncertu ganil do solz?

Oh, da, pozabil sem, da so tako ogromni kontrasti pač očiten znak genialnosti. Še tako velike napake odtehta njegova nadarjenost, njegov lep, sočni, pastozni, zvočni, gibki, metalni, krični, topli, obsežni, junaški, krasno obarvani organ.

In bilo je mnogo, mnogo solz in mnogo cvetja...

ŽALOSTNI TROBENTAČ

In tako je šlo dalje, dokler ni prišel Stalin do modrejši vprašal:

»Ali bi me bil ti pripravljen ustreliti, tovariš?«

Vojak je Stalina presenečeno pogledal:

»Saj imam samo trobento, tovariš Stalin!«

VOSCILO

Slavnemu monakovskemu baritonistu Kindermannu je gledališki vratar ob Novem letu vedno voščil mnogo sreče, kadar je stopil skozi glavna vrata. Kindermann ga je vselej vprašal:

»Koliko sem vam dali lani?«

»Nič, gospod dvorni pevec!«

»Pravi!« je odgovorjal pevec. »Pa naj ostane pri starem!«

Z GARAZO VRED

Lastnik malega dvosedeznega avtomobila je pritekel

neko jutro veg zasopljeno postajo milice in javil, da mu je bil ponoči ukraden avtomobil.

»Ali so tatovi v garažo skozi okno ali skozi vrata?« je izpraševal dežurni miličnik na postaji.

»Ne vem,« je odgovoril ves obupan lastnik avtomobila.

»Kako, ali niso pustili na oknih ali vratih nikakih sledov?« je izpraševal miličnik dalje.

»Ne vem, ker so tatovi tudi garažo odnesli.«

Nekega dne je Stalin pregledoval novo formirano brigado vojakov. Tokrat je sklenil, da bo svoje vojake vendarle preizkusil. Zato se je ustavil pri prvem:

»Kako ti je ime?«

»Aleksej Pavlovič, tovariš Stalin.«

»Ali si kdaj pomislil na to, da bi me umoril, tovariš Aleksej?«

»Nikoli, tovariš Stalin!«

Stalin se je smehljaje obrnil k naslednjemu vojaku:

»In kako je tebi ime?«

»Pavel Vasiljevič, tovariš Stalin.«

»Ali bi bil ti pripravljen umoriti me?«

»Nikoli, tovariš Stalin!«

Tuži njega je naj-

Nagradna uganka

Na eni naslednjih strani

je nekje nekaj zamenjano.

Kdor ugane kje, kaj in

kako, naj sporoči na upravo

»Totega lista« do 10. I. 1953.

Tri pravilne odgovore bomo nagradili s knjižnimi

nagradami.

V TRDNEM NAMENU,

DA S SKUPNIMI SREDSTVI ZGRADIMO

ČIM VEČ STANOVANJ

IN DOSEZEMO ČIM VEČJE USPEHE

NA PODROČJU GOSPODARSTVA IN KULTURE,

ŽELI

MESTNI LJUDSKI ODBOR

CELJE

VSEM DELOVNIM LJUDEM

SREČNO IN USPEŠNO NOVO LETO!

ŽELIJO VAM SREČNO NOVO 1953. LETO

SPLOŠNO
ČEVJARSTVO
LOURENČIČ FRANJO
TRŽAŠKA C. 81

Mestne
BRIVNICE
MARIBOR

TRGOVSKO PODJETJE
Z ŽIVINO IN MESOM
ROG
MARIBOR SLOMŠKOV TRG 6

MESTNO PODJETJE
POVRTNINA
MARIBOR

TURKOKA
SAJKO-LAZAR
PLESKARSKA IN MIKARSKA
DELAVNICA JURČIČEVA UL.

ČEVJARSTVO
RECEK VIKTOR
POPRAVLJALNICA KOŽNATIN
GUMIŠTIN ČEVLJEV.
VETRINSKA 18

TRGOVSKO PODJETJE
Moda
MARIBOR
OD 28.-31. XII. NOVOLETNI SEJEM
NA DVORIČU. GOSPOŠKA 20

PODJETJE ZA PROMET
Z ODPADNIM MATERIALOM
SUROVINA
TUDI V NOVEM LETU PRINAŠATE
ODPADKE VSEH VRST

KAVARNA
Central
DOBRA KVALITETA · NIZKE CENE
4 SILVESTROVANJE

Mestno
KINO PODJETJE
MARIBOR
Z OBRATI
PARTIZAN UDARNIK
STUDENCI
POBREŽJE

GOSTINSKO PODJETJE
**Kino
Kavarna**

ČEVJARSTVO
GORIŠEK JANEZ
MELJSKA C. 38

TOVARNA
UMETNIH BRUSOV
MARIBOR TRŽAŠKA C.

TRGOVSKO
GROSISTIČNO PODJETJE
TKANINA
GLAVNI TRG 7

KRAJEVNO
TRGOVSKO PODJETJE
MEŽICA

TRGOVSKO PODJETJE
S PREHRAMBENIM BLAGOM
Hrana
MARIBOR

GOSTINSKO PODJETJE
NOVI SVET
JURČIČEVA ULICA

... IN SE PRIPOROČA ZA OBISK
GRAND
**HOTEL
UNION**
LJUBLJANA
HOTEL · KAVARNA · RESTAVRACIJA · VINSKA KLET
GARAGE

SREČNO
NOVO
LETO

KUJEJO Z VSEMI DELOVNIMI LJUDMI ŽELEZARJI

**Železarne Ravne -
Ravne na Koroškem**

ČE SI STROJNI INŽENIR ALI DIPL. STROJNI
TEHNIK, POHITI K NAM, POTREBUJEMO TE!

Vsakemu, KI ODHAJA IZ NAŠE
RESTAVRACIJE, ŽELIMO TUDI V
BODOČE ZADOVOLJEN OBRAZ!

Restavracija
DELAJSKI DOM Gubljana

... IN Z NOVIM LETOM BO TIPKANJE
PESEM! SEVEDA SAMO NA NEZVIJAJOČEM

Aero

KARBON PAPIRJU

**MARIBORSKA
TEKSTILNA TOVARNA**

IZDELUJE

- SVILENE
PODLOGE
- KLOTE
- BARHENDE
- POPELINE
- CEFRJE
- HLAČEVING
- BOMBAŽ-SUKANEC

IN ŽELI VSEM
USPEHA POLNO
NOVO LETO
1953

NOVOLETNIM ČESTITKAM
SE PRIDRUŽUJE

TOVARNA METALNIH KONSTRUKCIJ

FRANC LESKOŠEK

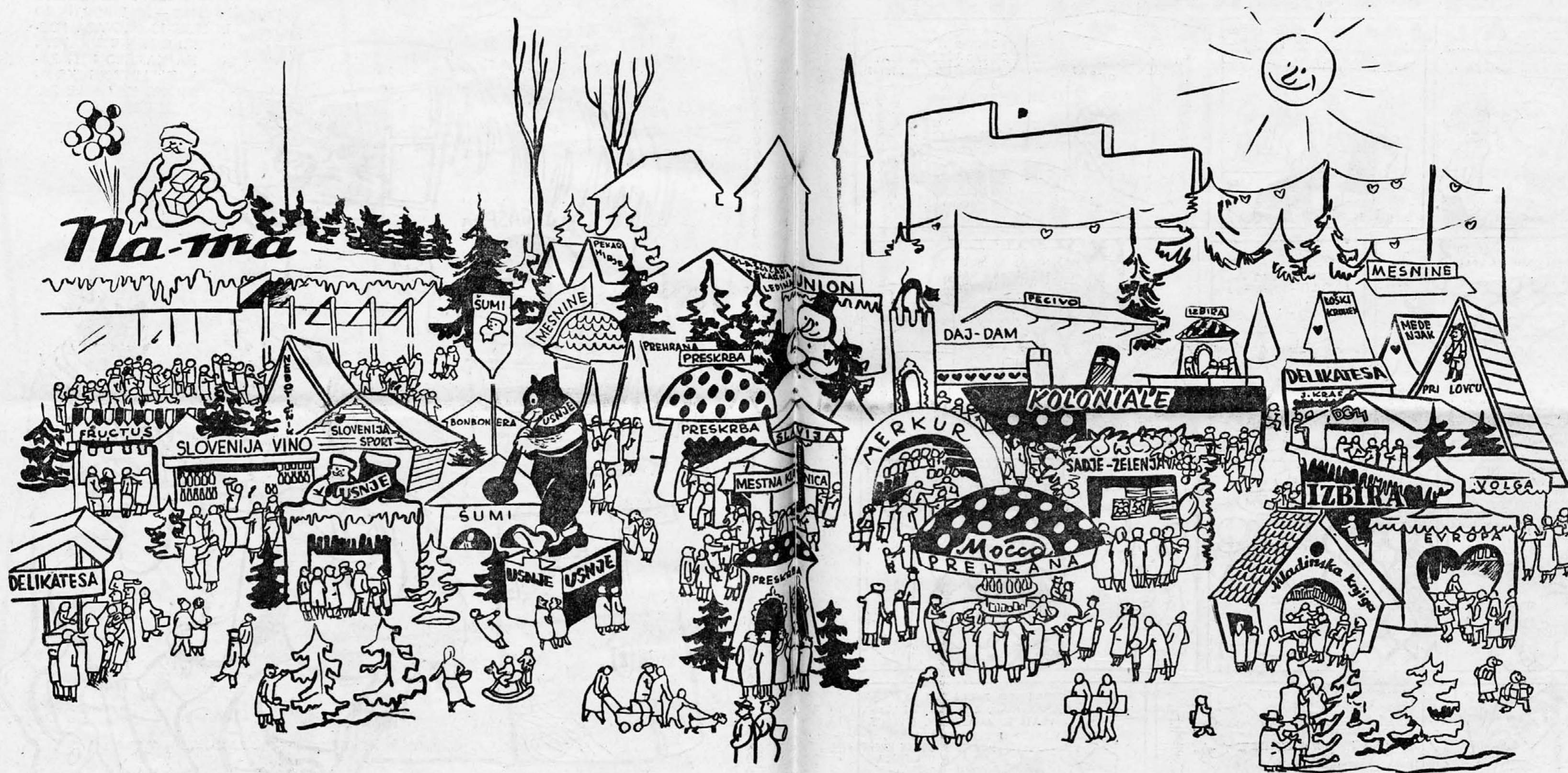

— NI GOVORA, DA BI
SEL Z VAMA! ODKAR SEM
VIDEL, KAKO AVTOBUSNI
PROMET — MARIBOR HITRO
IN SKRIBNO PREVAŽA POT-
NIKE, ME NE SPRAVITA
NA KAMELO NITI ZA-
RADI LETEČIH KROŽ-
NIKOV, KAJ SELE ZA-
RADI REPATICE!

POSLUZUJTE SE TUDI V NOVEM LETU
— V KATEREM VAM ZELIMO VSO
SREČO — AVTOBUSOV PODJETJA
AVTOBUSNI PROMET — MARIBOR

NIKAR NE POZABI! DEDEK MRAZ NA SEJEM V LJUBLJANO TE VABI!

Resnično: ne pozabi,
da dedek Mraz Te vabi
na sejem v Ljubljano,
kjer bo na kupu zbrano

blagó najbolje vrste,
da si obližneš prste!
Na dedkovo parado
naj pride staro, mlado!

Parada se razvija
podolž od Tivolija
po Cankarjevi cesti,
kot v pravični povesti.

Podjetja le priznava
na sejmu tem so zbrana
Za fante in dekličice
je tu izbor, ki miče!

Mladenka bo kupila
za ljubeča darila.
Izbira veličestna
bogata je — prelestna!

Vse, kar srcé želi ti,
tu možno je kupiti.
Izvrstno vse: jedaja
odlična in pižaja!

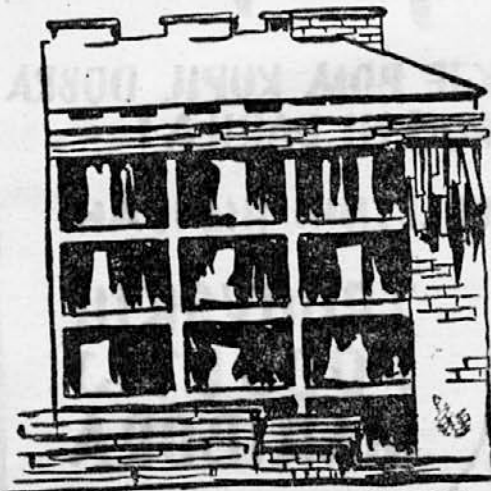
Ej, vrvežu predaj se,
kar kupiš, ne kesaj se!
In bodi mi — presneto —
vesel za Novo leto!

Prijatelj: ne pozabi,
da dedek Mraz te vabi.
To enkrat je na leto:
zato kupuj res vneto!

VČASIH TUDI ŠPINAČA NE POMAĞA...

Po Dedku Mrazu Vas POZDRAVLJA

STAVBA NA GLAVNEM TRGU

PLAN 1951 ...
IZPOLNITEV PLANA 1951 85000000
PLAN 1952 170000000
IZPOLNITEV PLANA 1952 250000000

•KLJUB VSEM NEPRILIKAM
SMO NAJCENEJŠI, KVALITETNI
IN V CENAH KONKURENČNI

SE PRIPOROČA V NOVEM LETU

MESTNO
GRADBENO PODJETJE

Megrad

MARIBOR

MILA • PRALNI PRAŠEK • ČISTILNI PRAŠEK • PRALNA

TOVARNE

Zlatonog

MARIBOR

SOLEA KREMA • TOALETNA

MILA • RUIŽ • GLICERIN

... IN VABI NA VESELO SILVESTROVANJE

Rogaska SLATINA

•ODLIČEN KRUH, PECIVO IN ŽEMLJE DOBITE V
NAŠIH PRODAJALNAH: • PRI GRADU • GRAJSKI TRG 6
• KOŠAKI • PARTIZANSKA C. 59
• PRI TRGU • KOROŠKA C. 24 - MELJE • MELJSKA C. 23
• POBREŽJE • ULICA XII. DIVIZIJE 80
• PRI MALEM MOSTU • KOROŠKA C. 47

PEKARSKO
PODJETJE

CENTER

MARIBOR

OPLOŠNO
GRADBENO
PODJETJE

KONSTRUKTOR

MARIBOR

PRIPOROČAMO OBISK V OBRATIH:

- TURIST HOTEL • 90DNA 17 • GOSTILNA DRAVA • MLINSKA 36
- OKREPČEVALNICA • GLAVNI TRG 24
- GOSTILNA PRISK • MELJSKA 9
- GOSTILNA TURIST • PARTIZANSKA 18

CENE V HOTELU:	PO 10 DNEVIH BIVANJA	IN 16% POPUSTA
ENA POSTELJNA SOBA 170.-	140	PRI HRANI
1 POSTELJA	150	130
1 DIVAN	80	65 V GOSTILNI, TURIST

TURIST Hotel

MARIBOR

1x1

JE, KJE BOM KUPIL DOBRA
IN POCENI DARILA!

V NOVOLETNIH HIŠICAH

TRGOVSKIH
PODJETIJ
MARIBORA

GOSPOSKA UL. • GLAVNI TRG

Faksimilne abone in poročila

POSREDOVANJE SKUPINE 6 000

Dolenjski list

FRONTE DOLENSKIH OKRAJEV

TEDENIK ZA POLITIČNA, GOSPODARSKA IN KULTURNA

Št. 124

NOVO MESTO, 19. decembra 1942

ČISTILNICA NAHČIŠINA 100 000

1942 1011

1942 1011

-DOLENJEC ŽE NI, KO NIMA PRI
SEBI "DOLENSKEGA LISTA"?! -

se čemu odrekamo zaradi naše
nske ljudske armade, se

...Pravda je, da smo bili do leta 1942, ...
...vrednosti programov ...
...Ljudska armada, to so ...
...Ljudska armada, to so ...
...Ljudska armada, to so ...

Rmeteje, delavci, uslužbeni, gospodinjke!

Dovolite se na svojih vratih list ...
...DOLENSKI LIST ...
...na svojih vratih ...
...na svojih vratih ...
...na svojih vratih ...

TO PA NI ŠALA! KOMAJ SEM
SE NAROČIL NA ČASOPIS, ŽE MI
JE ŽREB "DOLENSKEGA LISTA"
VRGEL TA DIVAN !!!

Srečno in uspešov polno novo leto želijo

'Oprema'

INDUSTRIJA
LESNIH PROIZVODOV

MARIBOR
PARTIZANSKA C. 15

V stanovanju, opremljenem
z našimi izdelki, vam bo
bivanje v prihodnjem letu
še bolj prijetno!

V NOVEM LETU VEČ LUČI!...

z dvo- in trokrakimi kovinskimi lestenci, svetilkami
za fluorescentno razsvetljavo, svetlobnimi telesi za
šole in urade, za kleti in vse ostale prostore, za
nočne omarice itd. itd.

... IN VEČ DELOVNEGA USPEHA

z elektromotorji za majhne obrate ter ostalim elek-
trotehničnim materialom, kar vse izdeluje

ELEKTROKOVINA

Maribor-Tezno

STROJNA SLUZBA

ZADRUŽNO PODJETJE
OZZ

MARIBOR-OKOLICA

MARIBOR RUSKA 63

VINARSKA ZADRUGA

MARIBOR
Trg svobode 3

Prezemamo,
negujemo
in prodajamo
prirodna
štajerska vina doma
in v inozemstvu.

Industrija kovinskih izdelkov

MARIBOR
Cesta zmage 13

Trgovsko podjetje

Železničar

MARIBOR, Gorkega 34

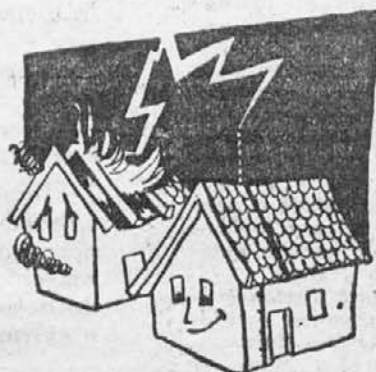
Poleg ostalega nudimo
po konkurenčnih
znižanih cenah
tudi kurivo!

MARIBORSKI DRŽAVNI OBRTNI MOJSTRI

GAJSEK JULIJ
avtoservis

UL. VITA GRAIGERJA 17

Klinar Stanko

KLEPARSTVO
INSTALACIJE
VODOVODOV
IN
STRELOVODOV

Prešernova ul. 3

Snajder Stanko

tapetništvo in dekoracija

Krekova ul. 6

MERNIK JOZE

SPLOŠNO
KLJUČAVNIČARSTVO
STROSSMAYERJEVA 3

Grgurevič
Nikola

čevljarstvo
Trg Svobode 6

KOLMAN EDVARD
strojno ključavničarstvo
MLINSKA UL. 31

SREČA V NESREČI

Zgodila se je nesreča, da je Stefan Sreča, osemdesetletni upokojenec v pokoju, zadnjič nevarno zbolel. Vsa družina se je zbrala okoli njegove postelje, pravnukinja mu je prižgala svečo ob zglavju in Stefan Sreča je že razločno čutil, kako sklepa smrt svoje koščene prste okoli njegovega vratu. V tem kritičnem nesrečnem trenutku pa si je Stefan Sreča nekaj srečnega domislil. Poklical je smrt k sebi in ji šepnil na uho:

— Čuj, tovarišica smrt, samo eno prošnjo še imam. Ali mi jo boš uslišala?

— Morda. Govori!

— Vsaj tako dolgo me pusti še živeti, da bom prebral poslednji zvezek Monte Crista.

Ker pa je bila smrt preprosta in nelzkušena in ni poznala šeg naših knjižnih založb, je Stefanovi prošnji ugodila.

In vidite, prijatelji, tako je Stefan Sreča v sreči in zadovoljstvu dočkal sto let starosti in še vedno ni — umrl...

SIVE OČI

Lord Byron je čutil neznanjski odpor do sivih oči. Ko so nekoč živahno razpravljali o fiziognomijah, je dejal:

— Čujte, mladi ljudje, okoristite se z mojim izkuštvom: nikoli ne zaupajte človeku, ki ima sive oči!

— Toda, saj imate vendar tudi vi oči take barve?! — je začudeno ugotovil eden mladih mož.

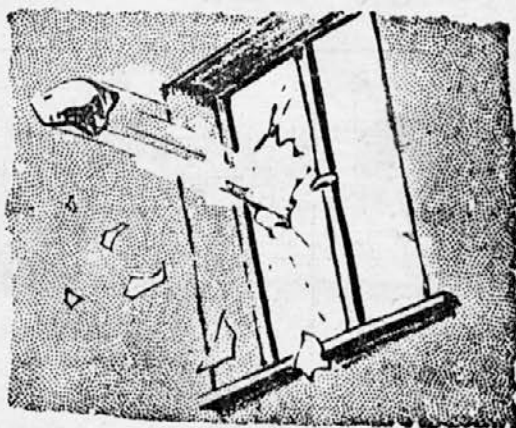
— Prav zato bi mnogi, ki imajo opravka z menoj, dobro storili, ko bi se držali mojega navodila.

PONOS

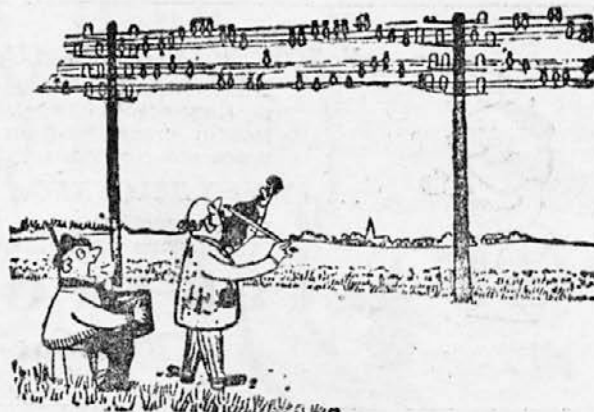
Goethe je nekega dne pisal Gellertu:

»Vi se med drugim ponasate s tem, da je z vami govoril kralj. Meni pa je kralj dal zažgati hišo, knjige, rokopise in lasulje, kar je vsekakor precej več, a vendar ne govorim z nikomer o tem!«

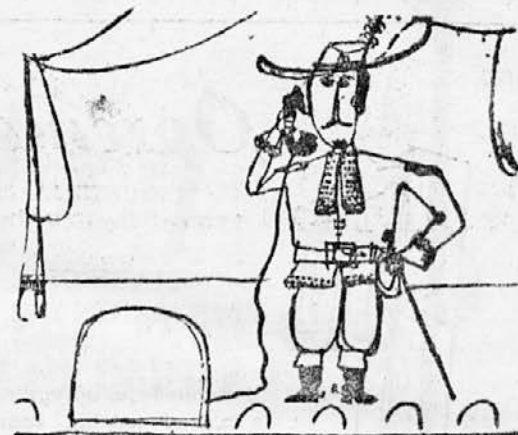
Revolucija v Ekvadorju

IZPRED KULIS

»Torej, ti vzameš zgornje, jaz pa spodnje. Greva — dva, tri, štiri...«

Slabo čuječi igralec.

Blaž Mesec:

PSEUDOAKTIVITIS CHRONICA

(Zgodbica v treh prizorčkih)

I

— Oh, članarino sem prišla pobirat. Oh, to stalno tekanje po terenu, vedno sestanki in seje — to je strašno! Zmešalo se mi bo! In moj ubogi otrok! Naravnost zanemarjam ga! In statistiko moram še narediti, obrazcev pa od nikoder ni! Vešče — tovarišice, ki bi lahko delale na terenu, so v glavnem oportunistično nastrojene, ne pustijo se aktivizirati...

— Tovarišica Mara, prav rada vam pomagam. Vsak popoldan sem prosta in tudi statistiko...

— Oh, tovarišica Ljuba, nikar, nikar, bom že nekako sama uredila. Čemu bi si še vi kradli čas, Res, hvala, bom že...

II

Tovarišica Mara sedi v pisarni Rdečega križa. Zarita je v kopicco papirjev. Sedla je v neposredno bližino okna in se jezi, ker je mimoidoča Jasna ni hotela opaziti. Pa zabrni telefon:

— Zdravo, tovarišica Mara!

— Zdravo! Vi ste, Vera?! O, kako srečni ste, da vam ni treba zdoma! Toliko dela imam: direktive, naloge, seznam! Strašno je to! In še glavobol povrhu! Na zadnji seji sem zaman poudarjala, da je problem organizacijskega dela napačno postavljen.

— Prav to imam tudi sama v mislih. Sicer pa imam časa precej, odkar nisem več v službi. Mara, rada bi vam pomagala, saj pri administrativnem delu...

— Oh, Vera, le kaj bi si delali sive lase! Pa tudi funkcije so na našem terenu vse zasedene... Res, hvala, bo že šlo nekako...

III

Zakajeno ozračje v prostoru, kjer je seja odbora Fronte, hučo nervira tovarišico Maro. Jezi se:

— Vse Mara! Sestanek — Mara! Propaganda — Mara! Rdeči križ — Mara!...

— Tovarišica Mara, ne jemlji mi besede! Tovariš Zarko se je pravkar vrnil iz armade. Dober aktivist je in prav tebi naj pomaga. Razen tega pa je na terenu še nekaj tovarišic, ki bi lahko in tudi rade delale...

— Tovariš sekretar, tega pa ne! Vsak fičfirič se pa ne bo vtikal v moje zadeve! Zanje se bo že našla kakšna funkcija, toda jaz kar komurkoli ne predam stvari! Ne, nikakor ne! Najbolje obvladam vse komplikacije na terenu... Sicer pa — mar morda nisem do-

TRDITEV

— No, Frnikula, da ti ne bo dolgčas, pa mi sedaj dokaži, da je svet okrogel!

— Oprostite, tovariš profesor, tega pa res nisem nikoli trdil!

volj zgrajena?! Ne! Hvala! Če gre za koristi delovnih ljudi, se ne dam kar tako ugnati...

Steve Bamboo:

ČUSTVA V PRAHU

Nocoj sem ves mehak in sentimentni, a v srcu čustev mi vihar divja, v njem so se razbesneli elementi, da v sladki resonanci trepeti, ko šlagerje z dušilcem na trobenti sam mojster Non plus ultra — James igra.

In v ritmu bobnov duša se naslaja, srce po taktu tolče: tam, ti tam, neslutnim slastem moj jaz se vdaja, s trobento z zemlje na nebo bezljaja, tja, kjer se z zvezdnim prahom ton oplaja, kjer jazza Manitu igra tamtam.

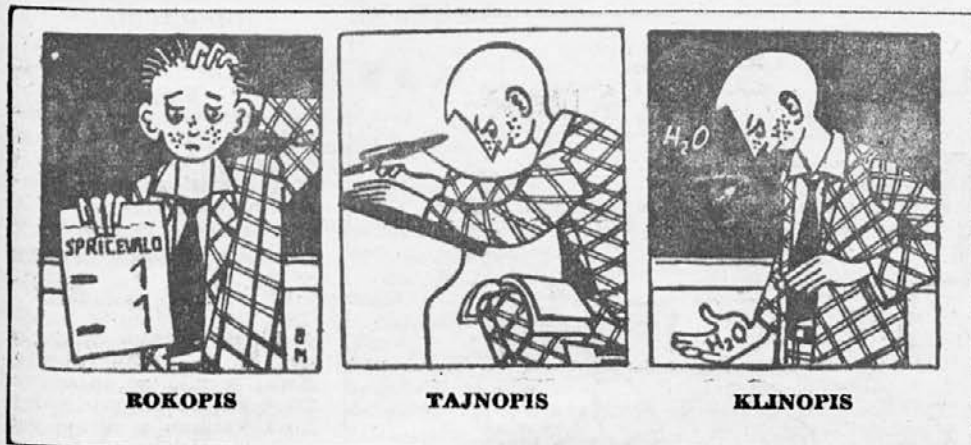
Trobenta joče, smrka, obupuje, odkriva čustev novih mi zaklad, neznana sla mi dušo napihuje, razganja me kot mačka na pomlad, da nehote me misel posiljuje: v ekstazi takšni — bi še crknil rad!

Tržaški odmev

Na volitvah v Indiji so vsakemu volivcu pomočnik kazalec desne roke v posebno kemično črnilo. Volivec, ki je imel črn kazalec, ni mogel voliti še enkrat. Slika pa kaže, kako bi bilo v Trstu z nekaterimi volivci, če bi za kontrolo uporabljali črnilo.

— Dobro, da imam nekaj prstov tudi na nogi.

Teorija in praksa

Student agronomije je prišel na neko kmetijo: — Vaše metode niso mnogo vredne! Stavim, da bi dobili vsaj 50 kilogra-

mov več sadčev s te hruške, če bi hoteli mene poslušati!

— To bi pa res bil velik čudež, kajti to drevo je do sedaj vedno rodilo le jabolka!

POGLED NA SVET

Peter ni prijatelj zgodnjega vstajanja in je že precej jutraj slabe volje:

— Prokletstvo! Tak krasen dan in jaz moram vstati!

CUDNO

— Moj oče je tehtal ob rojstvu samo poldrug kilogram!

— Nemogoče! Pa je ostal pri življenju?

LOGICEN RAZLOG

Dva dijaka pretepeata iz bole grede tretjega dijaka. Mimo pride neka ženska in se začudi:

— Zakaj ga pa tako ne-umniljeno pretepeata?!

— Zato, ker je napačno napravil šolsko matematično nalogo!

— Kaj se pa to vaju tiče?! — se začudi ženska.

— Kako da ne — se razburi eden od njiju — ko pa sva jo midva od njega prepisala in dobila zaradi tega fajfo!

UBOGLJIVI UČENCI

Učiteljica reče otrokom: »Otroci, sedaj pa bodite nekaj časa tako tihi, da se bo slišalo, če bi padla šivanka na tla.«

Cez eno minuto se Pepček razburi:

»Tovarišica, vrzite že vendar enkrat tisto šivanko na tla!«

IZVIL SE JE

Profesor: »Dokažite nam, ali sta ta dva trikotnika kongruentna?«

Dijak: »Če sta kongruentna, potem tega ni potrebno še dokazovati, če pa nista, potem se pa tako in tako ne da dokazati!«

SKRBEN DIJAČEK

Ob koncu šolskega leta priekaklja Janezek vesel domov. Ze od daleč zakliče očetu:

— Oče, jeseni boš pa lahko popil nekaj betrink več kot navadno!

— Kako to? — vpraša začuden oče.

— Veš, oče, šolskih knjig ti ne bo treba kupovati. Obsedel sem namreč...

OTROŠKA USTA

Meta prihaja redno h Korenovim na obisk. Meta zelo rada igra na klavir. Pri Korenovih ga imajo. Oziroma — vsaj imeli so ga. Ko je Meta namreč nekega letošnjega dne spet prišla na obisk, klavirja ni bilo več. Pa vpraša Milančka, cvet družine:

»Kam ste pa dali klavir?«

»Po pošti smo ga poslali!«

»Po pošti? Kam pa?«

»Tega pa ne vem. Najprej je prišel mož, ki je nanj pritisnil znamko, čez nekaj dni so ga pa štirje odnesli.«

INSTRUKTORSKA

Prvi: »Moj učenec mi dela sive lasel!«

Drugi: »Se bojiš, da ti ne bo plačal?«

PREPOZNO

Jurček kot dobro vzgojen otrok ne sme pri kosilu govoriti. Zadnjič pa je le začel:

— Mamica, ali lahko povem...

— Počakaj, da pojemo! — se je razburi oče.

Po končanem kosilu pa je oče dal Jurčku besedo:

— No, raglja, zdaj pa povej, kar si misliš.

— Je že prepozno! — je pojasnil Jurček. — Spomnil sem se, da je mama pozabila izklopiti likalnik, ki ga je pustila na tvojih hlačah, da bi se hitreje posušile.

SLABO OPRAVIČILO

Mihec je ostal sam doma, ker je mamica odšla k teti, oče pa v službo. In ker bi si rad privoščil dopust, je stopil k telefonu in zavrtel številko šole:

— Tovariš direktor, moj sin Mihec Tintomaz ne more priti danes v šolo, ker ima vročino!

Direktorju pa se je zdel drobnji glasek le nekoliko sumljiv in je vprašal:

— Kdo pa je pri telefonu?

— Moj oče!

PRI PREDVOJAŠKI VZGOJI

Predavatelj: »Kaj boste napravili, ko bom sredi korakanja ukazal: stoj!«

Mladinec: »Nogo, ki jo imam na tleh, bom priključil k drugi nogi in obstal mirno na mestu!«

Anonimno pismo

Vsakemu zakonskemu možu bi bilo nerodno, če bi dobil pismo, podobno temule:

»Spoštovani!

»Pazite na svojo ženo! V soboto, 15. t. m. vam bo poskusila z nekim praznim izgovorom skočiti čez ojnice. Dogovorjena je s študentom Urbanom. Dobila se bosta na Saradanovem koncertu. Tam jo boste lahko videli. Prijatelj!«

Prizadeti zakonski mož Ocvirek je vrgel pismo v koš. Smešno! Njegova žena!

Pri kosilu jo je kljub temu pazljivo gledal, ko je srebral juho, hkrati pa si jo zamišljal v družbi študenta Urbana na Saradanovem koncertu. Smešno, še enkrat smešno! Toda potem je iznenada srečal njen pogled, ki je bil hudo čuden... Če bi le to vražje pismo ne bilo tako natanko določilo časa in kraja!

V petek zvečer je dejala ženica Mara svojemu možu:

»Kaj pa nameravaš jutri?«

»Delo imam!« je odvrnil Ocvirek in postrani pogledal svojo boljšo polovico.

»No, pa pojdem k Tončki. Ze tako dolgo nisem bila pri njej.«

V resnici Mara že dolgo ni bila pri Tončki. Toda ta iznenada izkopana prijateljica ima vendar to prednost, da jo je mogoče poklicati po telefonu! — si je dejal Ocvirek.

Pohitel je k najbližji oglasni deski in začel brati velik lepak:

»Enkratno gostovanje brazilskega goslača Saradana.«

Tam je zvedel, kje se dobe vstopnice. Ocvirek ni bil poseben prijatelj glasbe. Po poklicu je bil trgovec z deželnimi pridelki in je poznal Saradana tako malo kakor Paganinija, čigar skladbe bo ta čudni Brazilijanec igral.

»Zal so že vse vstopnice razprodane!« je rekla blagajničarka.

»Smola! Posebna smola!« je zagodel Ocvirek in sklenil, da si mora za vsako ceno vstopnico nabaviti.

V soboto zvečer se mu je res pet minut pred začetkom koncerta posrečilo, da je od nekega prekupčevalca kupil vstopnico za sedemkratno ceno. Potem se je splazil v razsvetljeno dvorano. Obležel je vse vrste sedežev in preiskal vse koticke, toda Mare ni bilo nikjer! Prav tedaj pa je začul iznenada za seboj znan glas:

»Habakuk, koga pa iščeš?!«

»Tebe!« je dejal v zadregi Ocvirek.

Mara ga je zlobno pogledala:

»Mislija sem, da imaš delo...«

»In jaz sem mislil, da si ti pri Tončki!« je odvrnil Ocvirek.

»No, nikar se tako otročje ne izgovarjaj. Dobro vem, koga si iskal...«

Nekoliko se je nagnila nazaj, kakor človek, ki se pripravlja, da izigra odločilno karto, potem pa je dejala:

»Ali nisi morda iskal frizerke Katarine Korenine?«

Ocvirek je začel jecljati:

»Katarino Korenino?! Tega imena še nikoli v življenju nisem slišal...«

»Nikar ne taj!« mu je segla ženica v besedo. Odprla je torbico in mu pomolila pod nos — pismo, moj bog, enako pismo, kakor ga je bil on sprejel, le da ni bilo naslovljeno na spoštovanega, marveč na spoštovano, namesto študenta Urbana pa je bila v njem imenovana zapeljiva blondinka Korenina...

Slabotno ploskanje, ki ga je razprodano gledališče podarilo prvič v mestu nastopajočemu tujemu umetniku Ricardu Fernandu Saradanu, ki se je v resnici pisal Anton Lepoglavec, goslača ni prav nič motilo. To se mu je primerilo v vsakem mestu, kjer je doslej stopil na oder.

Po koncertu pa je vzel Saradan v roke svinčnik in začel računati:

»Pet sto sedežev, povprečno po 50, da 25.000. Gledališka dvorana in drugo me stane 8000. Ostane torej 17.000, manj 3000, kolikor je veljala poštnina za 500 pisem...«

— Dragec, vidim, da imaš mnogo sreče s kartami, ki si jih dal sam izdelati...!

KAKO DOLGO ŠE?

Curi Muri star falot,
zday je zunaj, zday je not.

Nova firma, star napis,
glavno da je dober vtis...

Nande Bula:

Dollekove kompetence

Nedavno tega sem pri »Bierjeklu« v Celovcu natekel na ruskega revčka Andrejčka Haderhlapčiča in sem ga vprašal, če je že kaj videl Dolleka in mu čestital k poroki. Dejal je, da se nič ne obiskujeta, ker sta tako in tako oba istih misli. Pohvalil se je tudi, da bo v januarju sklical neki sestanek in da računa s tem, da se ga bo udeležil tudi (Dobrets) Sowjetsbergerjev zastopnik med koroškimi Slovenci, kar je prav koristno, ker pristašev nimata ne prvi ne drugi in fima bo manj dolgočasno, če bosta v dvoje. Je pa hkrati izrazil mišljenje, da bi se pogodil z belogardistom Murijem in da bi skovali kako novo enotnost, ampak — čeprav je Muriju zelo za to — potem bodo samo trije, ker je še vedno premalo za kakšno opozicijo. Predlagal sem mu, da bi poslali kakšno deputacijo v Vatikan, pa me je zavrnil, da ga že tako in tako Rusi sumijo, da ilegalno hodi v cerkev, česar jim ni priznal, sicer bi mu to na vsak način dovolili, on pa javno noče zahajati v svetil bham, ker bi to pomenilo nič več in nič manj kot poseganje v Dollekove kompetence...

Blaž Mozol:

EMIGRANT

(Prosto po Aškercu)

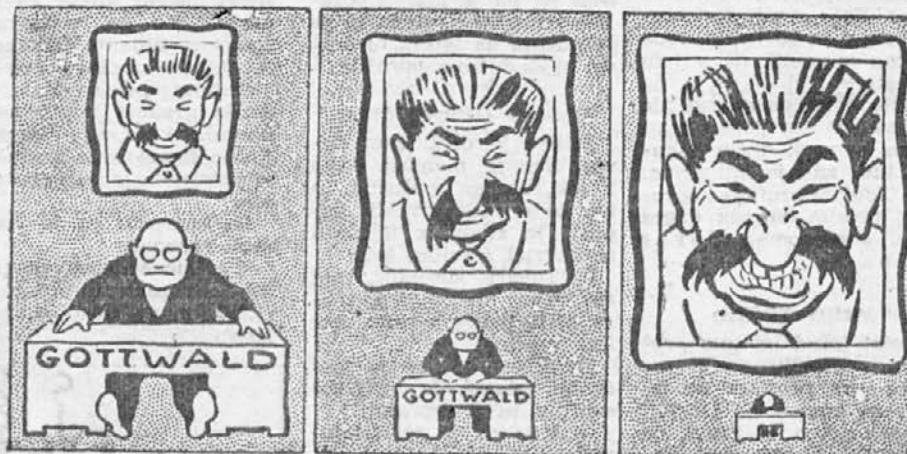
»Kaj čakaš, butec, kaj stojiš?
Domov podati se bojiš?«

»Mat' kurja, kod so nas že gnali,
po ječah, logorjih, po stalž.
Pokušali smo pendrek kruti,
na mrazu stali kot rekruti,
prejemali menaže redke,
zapirali so nas v kletke.
Tak bil je raj na zemlji tej,
zato se vračam obsorej.
Sicer bi moral na Korejo,
gasiti tam krvavo žejo.«

— Viseli boste po drevesih,
pol bo zaprtih, pol v nebesih —
so govorili mi ustaši,
okrutni, zli ječarji naši.
Na konzulat grem po objavo,
in brž podam na pot se — pravo?
Nesrečnik jaz, gorje, gorje,
naj nož zabodem si v srce?

Ko prišel sem v domačo vas,
sem videl, da bi butec jaz
storili moral to že preje,
ne stradal bi, ne trpel žeje!«

Socialistični razvoj v Češkoslovaški

RODOLJUBU...

(Posvečeno »strokovnjakom« za narodnostna vprašanja)

... sporočamo, da pes zavil, ko mu stopiš na rep, da pa je nekaterim treba nanj stopiti dvakrat. Srečno novo leto!

UPRAVNI ODBOR NEKJE V ST. VIDU PRI LJUBLJANI

Je na seji sprejel sklep, da b6 25. decembra zaprto. Kako je bilo, se še ne ve. Za tako reč je baje sedaj, ko z Vatikanom nismo več v diplomatskih stikih, zelo naraslo število popolnih odpustkov in pridejo imetniki takšnega kapitala gorki v nebesa, povrh pa imajo še rezerviran prostor čisto zraven trona.

NEKOLIKO ODDIHA

Na programu za opero »Fidello« je med drugim natisnjeno tudi sledeče: »Med 3. in 4. sliko se bo IGRALA Leonora, velika uvertura št. 3 (C-dur)«

Če se bo Leonora res IGRALA, se bodo godbeniki lahko vsaj nekoliko odpočili. In tudi dotični tovariš, ki je pri SNG v Ljubljani odgovoren za tiskanje programov, bo med tem časom lahko nekoliko prelistal Slovenski pravopis!

IZ NOVEGA MESTA

Nekdo je zaprosil, naj bi mu dali dovoljenje za točenje vina na novomeški gimnaziji. Zadevo je utemeljil takole:

»Tam prodajajo dijakom precej zasoljene štruklje in miške in jih prav gotovo žeja po takšni jedachi.«

UNIVERZALNI SUPERLATIVI

Roba, ki jo prodajaš, je lahko dobra, boljša in najboljša. Univerzalni komercialni v Mariboru pozna pa še četrto stopnjo: za vse, kar prodaja, pravi, da je »olrajt špik ingliš«. Za predmet, izdelan nekje v Zgornjem Kašlju, pravi, da je »olrajt špik ingliš«, za zobotrebece iz Ribnice — prav tako! Pravi, da je simpatični komercialni zelo dober trgovec, takorekoč — »ol rajt špik ingliš«.

PREPOZNO

— Vi ste prišli četrte ure prepozno!
— Padel sem po stopnicah.
— In to je trajalo četrte ure?

Za 140 dinarjev mesečne naročnine vaš »Večer« zavaruje proti nezgodam in poleg dnevnika nudi tedensko kot prilogi še družinski tednik »7 dni« in »Toti list«!

FORMULA

(Piše Ivan Žebliček)

V neki deželji je bilo podjetje, v katerem je živel knjigovodja Kobilica. Nekoga dne mu je rekel direktor:

»Kobilica, pojdi v banko in preskrbi nam dvajset milijonov kredita, ki ga nujno rabimo!«

Kobilica je ubogal, ker je bil že trideset let knjigovodja. Pobral je vse potrebne dokumente in odšel v banko.

Ko je Kobilica razložil šefu kreditnega oddelka v banki, kaj zahteva direktor, je šef dvignil desno obrv, se zagledal z enim očesom v strop in po kratkem mrmranju številke izjavil:

»Deset milijonov dobite in ne dvajset!«

»Kako to?«

»Po formuli!«

»Nemogoče, poglejte!«

In Kobilica mu je razgrnil po bančnem pultu dokumente z neznosno tridesetletne knjigovodske prakse.

Šef je pregledal dokumente, še enkrat dvignil desno obrv, se zagledal z enim očesom v strop in po še krajšem mrmranju številke ponovil:

»Deset milijonov!« ter poudaril: »Po formuli!«

Kobilica je od jeze poskočil — drugič v svoji tridesetletni praksi (prvič — ko mu je žena rodila punčko namesto fantka):

»Kakšna formula vendar?«

In je še zaklel:

»Primojdunaj!«

Šef mu je odvrnil (kot nekoč Arhimed rimskemu vojaku: »Noli tangere...«):

»Be, ki se bo najbrž v najkrajšem času spremenil v 'Bo', ulomljeno s 'fi' krat 'ka'!«

Kobilica je odrzel iz banke skozi mrzto zimsko dopoldne proti podjetju in ponavljal:

»Be — 'Bo' ulomljeno s 'fi' krat 'ka'!«

Po poti ga sreča prijatelj Ficek in ga vpraša:

»Kobilica! Ali misliš, da bo danes snežilo?«

Kobilica ga pogleda: »Bo! Ulomljeno s 'fi' krat 'ka'!« — in odrzli dalje.

V tovarni pove direktorju, da dobijo lahko samo deset milijonov kredita v banki. Direktor se je razburil nad Kobilico, češ da je neroda. Kobilica se je izgovarjal na formulo.

»Kakšna formula?« — je zakričal direktor.

»Bo' ulomljeno...«

Kobilica je pozabil formulo. Kakšna sramota! Direktor ga je še enkrat nahrulil. Kobilica tega ni mogel prenesti. Šel je domov in se ustrelil s pištolo, ki mu jo je zapustil stari oče, ki se je boril še pod Radeckim.

Drugi dan je podjetje dobilo dvajset milijonov kredita, ker je formula šla po gobe. Direktor je odredil, da se Kobilica pokoplje na račun podjetja. Novi knjigovodja je knjižil te stroške na režijo.

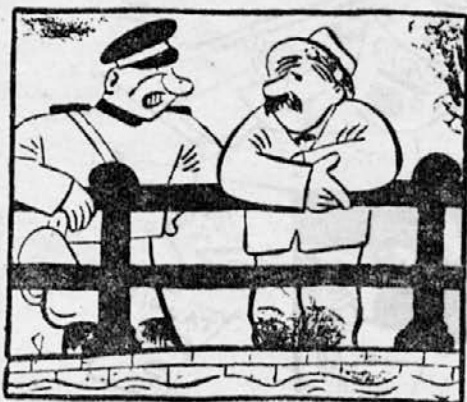
KOČLJIVO VPRAŠANJE

Arabec je šel h kadiju — muslimanskemu sodniku — Efendi, v džamiji sem slišal Mohamedov izrek: »Blagoslov tistemu, ki zgodaj vstaja!« Zato sem danes prav zgodaj vstal, pa sem padel roparjem v roke, ki so me do kože obrali. Kje je zdaj ostal blagoslov?

Kadi je premišljal, kako bi se rešil iz te mučne godlje. Pa se je domislil in pojasnil Arabcu:

— Roparji so vstali še bolj zgodaj, zato je bil blagoslov z njimi!

ČE ŽE, POTEM DO KRAJA!

pouobno. Ves potrt je prišel na donavski most in se naslonil na ograjo. Kdo ve, kakšne misli so mu rojile po glavi, ko je pristopil nenadoma k njemu neki policist:

»Hej vi, kaj pa delate tukaj? Vaše obnašanje se mi zdi sumljivo!«

Toda kmetič je le pogledal valove Donave in dejal:

»Nič, tovariš! Stojim tukaj in gledam lepo modro Volgo...«

PREVIDNOST

(Posvečeno »pravnikom«)
»Forej s tem hočetu reči, da sem navaden slepar?!«
»Ne, tako grobo se nisem nameraval izraziti, vidim pa, da ste sposobni, uganiti moje misli.«

RAZPRODANO

— Ta sedež je preveč zadaj. Ali bi ne mogel dobiti sedež bolj spredaj?

— To, žal, ni mogoče. Vstopnice so že razprodane. Toda če hočete potrpeti do konca prvega dejanja, boste lahko sedeli, kjer boste hoteli.

PO OVINKIH

»Mama, veš tista vaza, o kateri praviš, kako je stara, da gre od generacije do generacije...«

»No, kaj pa je z njo?«
»Hm, veš — najmlajša generacija jo je razbila.«

ZVONEC

Elektrotehnik: »Čudno, poklicali so me, da jim popravim zvonec, zdaj pa zvonim in zvonim, pa mi nihče ne odpre!«

JAZ DAM VEČ!

Mr. Botton iz Skotske sedi v Londonu v kavarni in žuli pet ur čašico črne kave. Nenadoma pa nastane v kavarni velik trušč. Neki Anglež stopi na mizo in zakliče:

— Gospodje! Pravkar sem v tem lokalu izgubil denarnico, v kateri je bilo dve sto funtov. Tistemu, ki jo najde in mi jo vrne, dam petdeset funtov!

Tedaj se je iz kota oglašil Mr. Botton:

— Jaz jih pa dam šestdeset!

TAROK

— Ali ne bi hoteli z nama igrati tarok! Midva čakava na tretjega.

— Jaz čakam pa na prvega.

Sreča v nesreči

— Veš, dragec, ker so sobe v tem bloku nekam nizke, sem pač morala dati tvojo sliko malo skrajšati.

Slepa miš: »To je pa očka!«

Iz dunajskega predmestja

»Vod, glej kapitalista in buržuja! Iz take ure bi jih pri nas naredili trideset!«

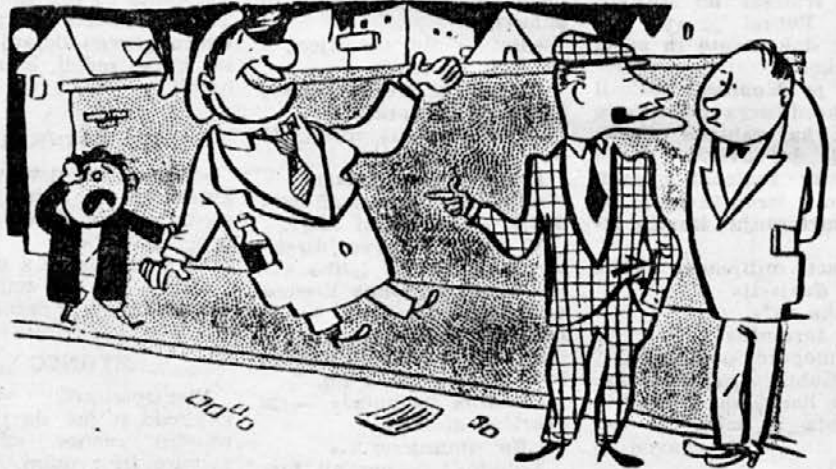
Z M A R S A I N B L I Ž E

IZ BUDIMPEŠTE

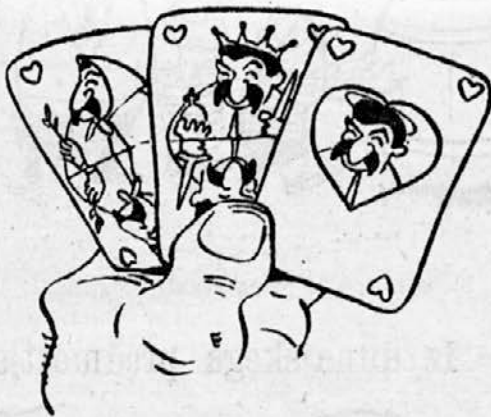
»Brzovlak?«
 »Ne, čim počasnejšega...«
 »Kam?«
 »V Moskvo.«

Šoti SHERLOCK HOLMES

»Mojster Sherlock, ali mislite, da je tale res pijan?«
 »Seveda je, Watson, saj je ženi doma čisto jasno in točno povedal, da pelje sinčka v slaščičarno.«

RUSKI ŠNOPSL

»Firecig in asle«

Med egiptovskimi kartaši

— Kaj boš prevzemal s kraljem, ko pa nič več ne velja!

VELIKO PRESENEČENJE

Vzhodnonemški zaupni uradnik: »Za božjo voljo! Rezultati naših jutrišnjih volitev so ukradeni!«

DVE REDKI SLIKI

Priloga Totega lista k diskusiji: Ali zajci ali jabolka.

Leta 1952

Leta 1962

KJER SE PREPIRATA DVA...

(Piše Zlajfarjev Tine)

Veste, dragi sosedje, žlajfarstvo ni kar tjavendan poklic. Prav pad' glavo mi visita dve redki sliki, jaz pa sem nedavno tega pozno ponoči doživel grozne reči. Vračal sem se domov zatopljen v globoke in tehtne misli o tem, kako bi izboljšal naše sadjarstvo, pa se mi je nenadoma zazdelo, da me nekdo kliče.

»Kdo je?« sem vprašal s plašnim glasom. Verjemite mi, nič prijetno mi ni bilo pri sreč, kajti noč je bila tako črna kot slike v časopisu, v katerega sem imel zaviti dve klobasi.

»Jaz sem!« se je napolned glasil odgovor in pred seboj sem zagledal nekakšno čudno živalsko bitje z izbuljenimi očmi in kosmatimi tipalkami. Toda rečem vam, to čudno bitje je bilo tako elegantno zrihtano, da bi se še mestne frajlice skrile pred njim.

»Vi ste Zlajfarjev Tine, izkušen in daleč naokrog poznan sadjar, kajne?« je vprašala žival.

»Dostoj sem bil o tem prepričan in tudi v osebni izkaznici piše, da sem to jaz. S kom imam čast govoriti?«

»Moje ime je Ameriški Kapar!« se je odrezala žival.

»Ameriški Kapar? Hm, res se ne spominjam, da bi še kdaj kaj slišal o vas. Ali imate morda osebno izkaznico?«

»Mislim, hm, mislim...«

»Torej je nimate. Ali imate morda kak drug dokument, recimo izvleček iz matične knjige, s katerim bi lahko dokazali, da ste res Ameriški Kapar? Ali pa potni list za Ameriko?«

»Mislim, da ga nimam... Prišel sem namreč samo zato, da bi vas opozoril...«

»Opozorili me boste pozneje. Če mi hočete kaj konkretnega povedati, bodite na vsak način kratki in jedrnat. Čas je zlato. Jaz sem namreč sadjar in moja dolžnost je, da skrbim za izboljšanje sadjarstva. Sicer pa družina Kaparjev, za katero niti ne vem, če je res iz Amerike, ne spada v moj delokrog!«

»Res mi je žal, da ste tako zaposleni, toda opozoril bi vas rad na nevarnost...«

»Rekel sem vam že, da me boste pozneje opozarjali. Če pa gre za nevarnost, ki preti našemu sadjarstvu, potem vam moram na žalost povedati, da sem o tem že obveščen.«

»Hm, na kakšno nevarnost pa mislite?«

»Eh, na zajce vendar! Zajci nam pijejo kril Vsako noč nam obglodajo sto in tisoč dreves in jih povrh še lovski

zakon štiti! Zato se jih še kuga in revmatizem izogibata.«

»Toda, ali se vi ne norčujete?«

»Da se norčujem!? Samo pogledjte, tovariš Kapar, pride nekaj teh krokodilov v sadovnjak, pa ti brez diskusije požerejo vse! Rečem vam, to so državi silno škodljivi elementi, ki bi jih bilo treba brezpogojno uničiti! Razumete, brezpogojno! Zato bom predlagal višjim forumom, da naj nemudoma spremenijo lovski zakon, hkrati s tem pa vso delovno silo reorganizirajo za borbo proti zajcem.«

»Toda, tovariš Zlajfarjev Tine, saj utegnejo uničiti vaše sadovnjake tudi drugi škodljivci! Na primer...«

»Kaj! Drugih škodljivcev sploh ni! Sicer pa — mi smo načelno proti zajcem, ki so ljudski sovražnik številka 1!«

Tedaj pa se je Kapar vzravnil in tako divje pogledal, da bi še zajci utegnili pred njim zbežati. In z jeznim glasom je dejal:

»Če je tako, pa dovolite, da v imenu svoje številne družine, ki si je izbrala vaše sadovnjake za prehranjevalno bazo, najodločneje protestiram!«

»Protestirate?! Hm! Vi, petelin brez osebne izkaznice in potnega lista, bi radi protestirali!? Zakaj pa?«

»Zato, ker se čutimo zapostavljene, ker nas žalite, ker...«

»Dovolj besedičenja! Moja sveta naloga je, da skrbim za izboljšanje sadjarstva, da torej preganjam zajce, ne pa da rešujem pritožbe užaljenih Kaparjev! Zaradi tega mislim, da sem z vami opravil!«

»Jaz z vami tudi! V imenu armade svobodnih članov družine Ameriškega Kaparja vam napovedujem vojno na življenje in smrt!«

»Vam bodo pomagali zajci?«

»Ne, sami se bomo borili!«

»Če je tako, ni nevarnosti.«

»Motite se. Mi imamo atomske bombe, s katerimi bomo vaše sadovnjake odpihili z zemlje na luno!«

»To se me ne tiče. Dokazano je, da na luni ni zajcev!«

»Vi se norčujete! Se enkrat vas vprašam: ali sprejmete vojno napoved?«

»Ne!«

»Tedaj vam poslednjič pravim: gorje vašim sadovnjakom!«

»Jaz pa vam: gorje zajcem!«

Pa še recite, dragi sosedje, da nimam prav.

KUPEC ALI PRODAJALEC

— Teh nogavic ne raztrgate nikoli! Takoj vam to dokažem!

Nato pokliče nameščenko:

— Poskusite jih raztrgati!

Nameščenska tiho trgovcu:

— Je ta kupec ali prodajalec?

VLOMILČEVA ŽENA

— Ti, kje si se pa noč vso noč potepal? V časopisih ni omenjen noben vlom!

PRVA POMOČ

— Zadnje čase te zelo redko vidim.

— Veš, obiskoval sem tečaj za prvo pomoč.

— Sijajno! Ali mi lahko posodiš pet sto dinarjev?

PREPRIČLJIV DOKAZ

Stane je zatrjeval Olgi:

— Zate bi šel tudi v ogenj!

— Ne verjamem!

Dva dni pozneje je Stane prišel na sestanek v gasilski uniformi.

SE NE DA POMAGATI!

Gospodinja je bila jezna na svojo hišno pomočnico, ker je dala v perilo sedem svojih bluz. Dekle je molčalo, kajti čutilo se je prizadeto. Gospodinja pa ni odnehala in godrnjala je dalje:

»Moja hči ne daje toliko bluz v pranje v enem mesecu kolikor vi v enem tednu!«

»Verjamem,« se je tiho branila pomočnica, »pomislite pa, da njen fant ni dimnikar.«

UPRAVIČENO

— Zakaj si pravzaprav jezen name?

— To sem pozabil, ampak odpuštil ti ne bom nikoli!

DNEVNI RED

— Ne bomo se dolgo zadrževali, ampak preidimo takoj na dnevni red. Natakar, liter vina, prosim!

SLUČAJNO

— Ali nisi bil včeraj slučajno pijan?

— Pijan že, ampak ne slučajno.

ZDRAVNIK IN KROJAČ

Zdravnik: »No, kako je, doma vsi zdravi?«

Krojač: »Hvala! In vaši vsi oblečeni?«

Še ni za med staro šaro!

— Kaj pa vi želite?

— Rad bi govoril s tovarišem predsednikom.

— Hm, potem je pa bolje, da se obrnete na kak višji forum, tam boste hitreje sprejeti.

196. desetletje je desetletje športa. Kako je šport preobrazil človeka! V srednjem veku je trubadur vrge ljubljani ženi na balkon rožo z listkom:

»Vidiva se zopet jutri ob mesečini!«

Danes pa pride mladenič k svoji znanki opoldan, ko je vsa družina zbrana pri mizi, dvigne en prst k širokemu krajeu klobuka in ji reče:

»Metka, tu imaš vstopnico za popoldansko tekmo! Počakaj me pred vhodom! Servus!«

In pri tem zopet dvigne en prst k širokemu krajeu klobuka ter odide. Družina se spogleda in nato opazuje oddaljujoče se makaronske hlače, zbraste nogavice in kovbojski klobuk.

Pa tudi posamezni športi so preobrazili današnjega človeka in to z lokalnimi specialitetami. Zakonski mož, ki hodi stalno na Branikove nogometne tekme, vzroji že, če ga žena vpraša, kam gre po večerji. Včasih pa ji zopet pravi:

»Srček, na važno sejo grem. Srečna si lahko, da ostaneš doma!«

Postal je neobjektiven kolerik.

Zaradi Odredovega nogometa in izjav Odredovega upravnega odbora bo pa ljubljanski nogometni kibic v taki dani situaciji odgovoril ženi:

»Ne morem ti še reči, kje bom čez pet minut!«

Postal je opreznjakar.

Če vprašaš kakega mariborskega plavalca: »Kakšen se ti zdi mariborski kolodvor?« — ti bo odgovoril: »Krasno napredujejo dela!«

Postal je fantast, ker si mora pozimi v leseni domači kadi domišljati, da plava v zimskem bazenu. Njegov ljubljanski kolega pa bo na isto vprašanje odgovoril:

»Ljubljanski kolodvor je sicer boljši od mariborskega, vendar pa slabši od

splitskega in v zadnjem času od beograjskega!«

Revež venomer sanja o modernih zimskih bazenih, ki so jih zgradili sedaj v Splitu in Beogradu.

Pred kratkim sem srečal v Ljubljani nekega svojega prijatelja, ki je tudi vnet plavalec. Glavo je imel popolnoma deformirano od samih bul.

»Glej ga, glej!« — sem mu dejal. — »Ali si se sedaj lotil boksa namesto plavanja?«

»Ne!« — mi je odvrnil — »včeraj sem treniral plavanje v našem prekratkem bazenu.«

Zaradi mariborskega jahalnega športa se iz dneva v dan bolj motoriziramo, ker nam je šele ta šport pokazal, kakšne težave imamo s konjskim fondom.

Če udariš vaterpolista s kolom po glavi, te bo pogledal, se ti pomilovalno nasmehnil in takoj odpustil. V krivici so ga utrdili sodniki vaterpola. V tem primeru so sodniki vaterpola subjektivno preobrazbe človeka.

Nogometni sodniki so pa objektivno preobrazbe človeka s strani športa. Silno se jim je zaostрил sluh in instinkt. Takoj namreč zaslutijo igralca, ki se jim bliža od zadaj in ki jim namerava poriniti pest med rebra. Zaradi tega vpliva nogometnega sojenja na poostritev sluha in instinkta so nogometni kibici, ki pravijo zvečer — kot smo omenili zgoraj — svojim ženam, da gredo na sejo, silno zadovoljni, da ženske običajno ne vršijo poslov nogometnega sodnika.

Ko sem to napisal, sem opazil, da gledam s črnimi očali skozi mikroskop. Snel sem očala in odrinil od sebe mikroskop. Pred mano se je pojavil olimpijski nogometni stadion: naši nogometaši so ravnokar pričeli s tekmo proti reprezentanci Sovjetske zveze. Poleg mene sedi vnet informbirojevski navijač. Poslušam ga in sem žalosten, ker pravi svojemu spremljevalcu:

»Eh, Grigorij, te bo užitek, ko jih bodo naši namazali! Eno leto so skupaj trenirali!«

Nekaj minut pozneje: Rusi zabijejo gol! Vasilij in Grigorij se tolčeta po koljenih, jaz si pa grizem ustnice in nohte. Se nekaj minut pozneje: Bobek je izenačil. Vsi trije molčimo. Nekoliko pozneje: Jugoslavija vodi 2:1. Jaz se smehljam, ona dva pa pravita, da imajo oni slabo taktiko. Proti koncu tekme: Jugoslavija vodi s 3:1. Jaz se tolčem po koljenih, Vasilij in Grigorij si pa grizeta ustnice in nohte.

Kako rad bi vedel, kje sta bila Vasilij in Grigorij! Če bi namreč vedel, da sta bila trenerja ruskega nogometnega moštva, bi jima postal novoletno voščilo v Sibirijo.

Ko takole premišljujem brez črnih očal in mikroskopa, se mi zopet prikaže olimpijska vaterpolo tekma z Italijo in nato še lahkeatletski dvoboj z Italijo. V obeh tekmah je zmagala Jugoslavija. Sele ob tej predstavi razumem, kakaj De Gasperi in papež nista športnika. V športu se ne da lagati in zasadi ti nasprotniku nož med rebra, ne da bi tega nihče ne videl. Pa bo kljub temu prišel čas, ko bosta morala oba v političnem oziru tekati pred publiko v športnih hlačkah...

Zajemam zrak v svojo kljusovska pljuča in z navijaškim glasom kličem: Srečno in uspešno športno leto 1953!

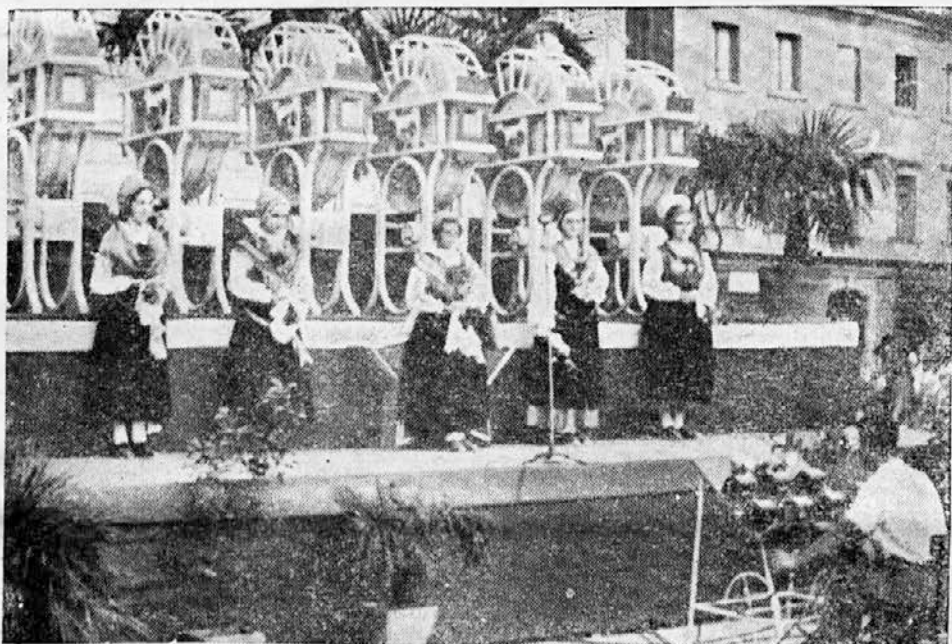

TOTEM LISTI

Te štiri strani vesele reklame smo natisnili ob priliki otvoritve nove prodajalnice srečk državne loterije FLRJ. — V tem »Totem listu« boste našli nekaj veselih besed o loteriji. Dobite ga samo v naši prodajalni številka 28 v Mariboru, Jurčičeva ulica.

Maribor — zaenkrat sladko mesto!

Bo li sčasoma postalo srečno mesto?

Srečno mesto je sedaj Split. Večina glavnih zadetkov državne loterije je doslej romalo tja. Ni znano, ali slana voda privlačuje Srečo ali ji je tako všeč Dioklecijanova palača. No, ko si bo Sreča enkrat ogledala lepote mariborskega muzeja in se prijetno okopala v sladki dravski vodi na Mariborskem otoku, ni izključeno, da se odloči stalno naseliti se v Mariboru ali njega okolici.

Trenutno je pa Maribor sladko mesto: vsaka ulica ima namreč že svojo slaščičarno. Še slajši pa utegne postati, če bodo cene tortam padle tako kot so padle sladkorju. Pa pustimo sladkosti Maribora in pogledjmo, kako bi Srečo priklicali v Maribor. Zelo preprosto: v Jurčičevi ulici je pričela poslovati nova prodajalnica srečk državne loterije. Prodajalnica številka 28. Čim več Mariborčanov in okoličanov bo obiskalo ta lokal in si kupilo srečke, tem več možnosti bo, da jo Sreča primaha v Maribor. Prepričani smo, da se bo Sreča dobro počutila med nami. Neprijetno nemškutarjenje na kakšnem vogalu je menda ne bo preveč motilo, saj ga je vedno manj in bo prav gotovo prej ali

slej docela izumrlo. Tudi to bo sreča. Da le enkrat dobimo našo Srečo sem, pa ne bo šla več od tod.

Slika nad temi vrsticami vam kaže šest bobnov, šest nosilcev sreče. Električna jih poganja; ko se ustavijo, pokažejo številke — številke, ki zadenejo. Dovolite nekaj malega o sistemu žrebanja državne loterije FLRJ. Najprej zavrtite zadnji boben (tu gre nekako po svetem pismu, ki pravi, da bodo zadnji prvi). Od 0 do 9 ima številke ta boben in ena od teh mora priti na plan; tista, ki pride, zadene 200 dinarjev. Tako je na en mah izžrebanih 70.000 dobitkov po 200 dinarjev. Če si kupil serijo desetih srečk, ki imajo zadnjo številko od 0 do 9, si zanesljivo zadel 200 dinarjev. Nato zavrtite dva bobna: zadnjega in predzadnjega, sedaj gre za dobiček 1000 dinarjev. Teh je 7000. Čim večji dobitki so, tem več bobnov vrte; za premije stopijo v akcijo vsi bobni. Teoretično lahko zadeneš na eno srečko celo večkrat. Recimo, da imaš zadnji dve številki na srečki 64 in da je zadnji boben pokazal številko 4. Dobil si 200 dinarjev. Če sta se potem pri drugem vrte-

nju ustavila bobna tako, da je predzadnji pokazal številko 6, zadnji pa 4, torej skupno številko 64, si dobil 1000 dinarjev in še dve sto zraven, to je dobiček, ki ti ga je prinesel zadnji boben itd. Žrebanje je vsakega 10. in 15. v mesecu. Tako lahko na vsako srečko, ki si dal zanjo 100, odnosno za polovično 50 dinarjev, dvakrat igraš. V naši prodajalni srečk v Jurčičevi ulici ti ves potek ob nakupu srečk natančno obrazložimo. Le pridi k nam, saj smo v centru mesta Maribora.

Žrebanje 24. kola bo 10. in 15. novembra. Poizkusi srečo! Pridi k nam!

Gostinski sektor bo morda jezen na nas, vendar kljub temu objavljamo besede nekega Mariborčana, ki nam je zadnjič takole dejal:

En literček manj ga na mesec pop'jem, in srečko za sto din nabavit si grem. Naš lokal v Jurčičevi ulici je odprt vsak dan od 8.30 do 12. in od 16. do 19. ure. Pridite k nam najprej po srečke, nato pa z nasmejanim obrazom po zadetke in postali boste eden izmed srečnih prebivalcev srečnega mesta Maribora.

Takole naredi:

V Jurčičevo ulico se nemudoma podaj, tam za sto din srečko kupi, kar vložiš, dobiš nazaj!

Če Ti bo pa sreča mila boš zadel kar cel milijon, (za sto din milijon dobiti, to je malone zastonj!)

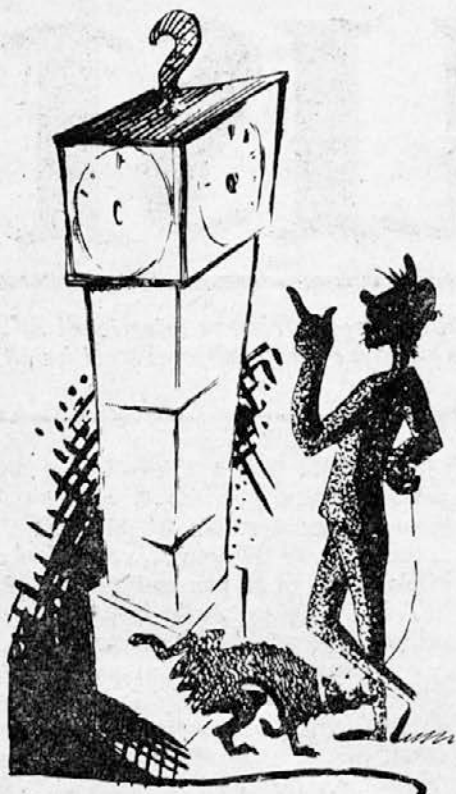
Žreba se dvakrat na mesec, enkrat tukaj, enkrat tam, po zadetek pa potrudi lahkega srca se k nam.

Brez odbitkov bo izplačan ves zadetek na rokó, manjši znesek v trgovini, jurčke v banko iskat gremo.

Torej:

hitro v Jurčičevi gasi — dokler čas je — se oglasi!

Ob javni uri

»Če zadenem na državni loteriji — kar pa ne bo težko, saj sem si kupil srečko v Jurčičevi ulici — bom teje uri takoj kupil kazalce, da bodo tudi široke ljudske množice v Mariboru deležne nekaj procentov mojega dobitka.«

Ob pocenitvi tobaka

Bogme, to se pa izplača!
Cigarete dva kovača
te dni so se pocenile,
(saj so res predrage bile!)
Kaj s prihrankom zdaj storiti?
Dobro daj ga obrniti!
V Jurčičevo ulico
ti prihranki naj gredo!
Kupi srečko loterije,
pa te precej sreča obsije.
Saj s tobačnimi prihranki
dvignil boš milijonček v banki.
Nam pa, ko dobiš trofejo,
reci: hvala za idejo!

Sigurno je sigurno

So vprašali farovško kuharico: »Ali vaš gospod župnik tudi kaj igrajo na loterijo?«

Pa jim je odgovorila: »Nak! Oni gredo pa bolj »na zih« — rajši prispevke pobirajo.«

Pametnjakovič

A tek: No, Pepček, kaj bi imel ti rajši: eno celo srečko ali dve polovični?

Pepček: Če že lahko izbiram, potem bi imel najrajši dve celi.

Če...

Zadnjič čez most se v deročo je Dravo neka obupanka vrgla na glavo.

Če pri nas kupljeno srečko bi imela, najbrž zadela bi — in še živela!

Mariborski psički

V mestu psički so se zbrali,
»Živjo, Kramar!« so klicali.

In ljudje so spraševali:
so v kavarni kost jim dali,
da dvigujejo repké
ino Kramarja slave?

Pa sem čul mimogrede:
psički Kramarja slave,
ker jim je sred mesta dal
v uporabo — nov vogal!

Na javnem žrebanju

Bogme, to je gužva! je nekdo v množici zarentačil. Furt a furt me sekiraju! je pripomnil drugi. Arduš, kaj me pa suvate! se je spet tretji jezil.

Kaj hočete, bilo je precej ljudi, in kjer je dosti mase, se ljudje pač prerivajo.

Vse je čakalo z nestrpnostjo in gledalo številke na svojih srečkah. Prišel je tisti trenutek, ko je šlo za glavno premijo. Napovedovalec je zaklical: »Glavno premijo je zadela srečka ta in ta.« »Jedetana,« se je tedaj oglasil rezek ženski glas, glas starejše gospe. Vse jo je pogledalo. Napovedovalec je javil: »Kaže, da je glavno premijo zadela gospa med množico, ki je pravkar glasno vzkliknila »jedetana«. Pa se je izkazalo, da ni bilo tako. Jedetana je gospa vzkliknila zato, ker ji je sosed preveč krepko stopil na kurje oko.

Žrebanje

24. kola državne loterije FLRJ
bo 10. in 15. novembra

10. nov. bo izžrebanih 8956 dobitkov in 5 premij

15. nov. bo izžrebanih 73169 dobitkov in 4 premije

Najmanjši dobitek je 200 dinarjev
najvišji pa 1 milijon dinarjev

Vsaka srečka 24. kola igra dvakrat in je lahko izžrebana večkrat

SREČKE DOBITE V

novi prodajalni št. 28 v Mariboru

Jurčičeva ulica

Odrto od 8:30 do 12. in od 16. do 19. ure

Cela srečka stane 100, polovična 50 dinarjev

Zgodba o slabem srcu

Loterija in srce nista v nikakršni zvezi, to sicer drži, a vendar...

Imel je slabo srce, takorekoč zgolj na nitki se je še držalo. Pa če bi bila nit vsaj nylon! Pa ni bila! Kupil si je srečko, jo dal shraniti ženi in pozabil na to, da lahko zadene na državni loteriji cel, neokrnjen milijon. Slabo srce in loterija nista sicer v nikakršni zvezi, vendar je njegova srečka zadela. Cel milijon je zadela. On pa o tem ni vedel. Jej, če bi vedel! Srčna nit bi se odtrgala od nenadnega razburjenja. Žena je sklicala širni krog rodbinskih članov. Imeli so posvet. Sklenili so, da pošljejo srečnega dobitnika k zdravniku, ki naj ga s primernim, previdnim uvodom pripravi na veselo novico.

Poučili so zdravnika o zadevi. Obljubil je, storiti vse, da bo presenečenje čim bolj počasni nastopalo.

Smo že v ordinaciji. Srečni dobitnik stoji pred doktorjem do popka dekolitiran. Diagnoza: skrajno slabo srce, takorekoč na nitki. »No,« je povzel doktor, »izogibati se morate slehernih razburjenj. Verjetno tudi vi — kot vsi pametni ljudje — igrate na državno loterijo? Igrate torej? Da. No, saj sem si mislil. Sedaj pa, dragi mož, mi povejte, kaj bi storili, če bi zadeli, recimo, tisoč dinarjev?« Pacient slabega srca ni dosti pomišljal. »Kupil bi si nekaj škatel cigaret, ko so slučajno bolj poceni.« »Kaj pa bi storili, če bi zadeli 10.000 din,« je doktor previdno dvigal višino dobitka. Slabo srce ni nič kaj premišljevalo: »Kupil bi si par čevljev in teden dni bi se hranil v restavraciji.« »Pa, če bi zadeli, no, recimo, kar celih 100.000, kaj pa potem,« je že nekoliko razburjeno nadaljeval doktor. »S 100.000 dinarji bi si kupil novo spalnico in malo bi odšel na dopust.« »Ljubi mož,« je že globoko dihal doktor, »kaj pa, če bi se slučajno pripetilo, da bi, bog obvaruj! — zadeli kar na lepem glavni zadetek — milijon?« Srce je močno bilo doktorju ob tem vprašanju. Kako tudi ne! Pacient je imel srce takorekoč na nitki. »Veste, gospod doktor,« je smehljaje dejal slabosrčnež, »če pa zadenem milijon, odstopim takoj 500.000 vam.«

Tedaj je nastopila katastrofa. Na pod se je zgrudil doktor. Diagnoza: kap ga je zadela.

To je bila doslej prva in edina žrtev državne loterije FLRJ, ki ima v Mariboru prodajalnico številka 28 v Jurči-

čevi ulici med cvetličarno in železnino, tako nekako v sredini med nežnimi rožicami in ostrimi žebli.

Ena o tomboli

A: Ali ste vi na tomboli že kdaj kaj dobili?

B: O, že!

A: Kaj pa?

B: »Platfus«, ker sem moral toliko časa stati.

REKRUT?

Je vesel rekrut le-ta,
ki široko se smehlja?
V kovčeg je pobasal kramo
in nadel si ga na ramo?
Ni rekrut ta fant vesel,
le milijonček je zadel,
v kovčku nese ga na rami
svoji dragi, ljubi mami.
Sto dinarčkov je riskiral
in milijonček profitiral.
V Jurčičevi ulici
se lahko ti pripeti —
če se pravo srečko vzame —
da milijonček daš na rame!

Žal mu je bilo!

»Žal mi je,« mi je zadnjič tožil znanec na cesti, »da sem pri tebi kupil srečko. Tako mi je žal, kolikor imam las na glavi.« Poslovila sva se in drug drugemu vljudno odkrila; tedaj sem opazil, da je popolnoma plešast.

Torej mu ni bilo prav nič žal!

Vesela Pepca

**Pepca je vesela,
novce je zadela.
Pametna je bila,
srečko si kupila
je pri nas in pravi,
da si dom postavi,
kupi nekaj gvanta
in - registrira lanta.**

IDILA

Sedela sta v parku. On in ona. Noč. Luna. Miličnika nikjer. Skratka — idila. Gledala sta se in sanjerala. »Mafalda,« je rekel on, »kar želiš, vse storim.« »Kupi mi srečko državne loterije,« je dejala ona, »za vsako srečko dobiš poljub.« Obljubil ji je serijo srečk. Dobil je serijo poljubov. Kupil ji je srečke. Zadela sta 200.000. Poročila sta se. Od tedaj on preklinja. Jezi se na loterijo in serijo srečk. In kadarkoli bere: ta in ta je zadel, vzklikne: nesrečnež. Ali so srečke krive? Ne! Pač pa noč, luna in to, da miličnika ni bilo nikjer... In sploh: mož je bil polnoleten, lahko bi pametno obrnil zadetek!

Odkritosrčnež

A: Kaj bi ti naredil, če bi zadel na loteriji milijon?

B: Dva meseca čisto nič!

0 srečni ženi

»Vidite,« mi je pravil v oktobru znanec v Ljubljani, ko sva se srečala nekaj dni po javnem žrebanju 22. kola državne loterije na Kongresnem trgu, »moja žena ima pač neverjetno srečo.«

Sam nisem rojen pod srečno zvezdo, imam pa na srečo to prirojeno lastnost, da nisem nevoščljiv in rad prisluhnem zgodbam o srečnih ljudeh. Zato sem napel ušesa in poslušal znanca. »Moja žena, veste,« je nadaljeval, »je kupila srečko državne loterije za 22. kolo, ker je hotela aktivno sodelovati pri javnem žrebanju. Vzela jih je iz gospodinjskega fonda; en brezmesni dan več je priredila rodbini, pa je — kot bi se ne smelo reči — sto dinarjev »noter prinesla«. Dvaindvajsetega oktobra, na dan javnega žrebanja na Kongresnem trgu, je zgodaj vstala — in to z obema nogama hkrati! — Kajti vstati z levo nogo naprej pomeni smolo. Tako baje poročajo stare znanstvene preroške bukve. Kadar

je ta dan zagledala mačko, je trikrat pljunila in rekla trikrat »fuj«, (moram povedati, da se ne reče »trikrat fuj«, ampak se mora reči trikrat »fuj, fuj, fuj«, drugače vse skupaj nič ne pomaga!). Če ji je ta dan stekla mačka čez cesto, se je obrnila in naredila ovinek. Ker se ji je to večkrat pripetilo, smo imeli tega dne kosilo šele ob petih popoldne. Kadar je zagledala dimnikarja, se je takoj prijela za gumb. Jaz bi se težko, saj mi do zadnjega že manjkajo na suknji. Skratka — žena je naredila vse, kar je potrebno, da se ti sreča ne izneveri. Rodila se je moja žena tako ali tako pod srečno zvezdo — to je spoznati že po tem, da je mene dobila za moža — in nestrpno smo čakali na zadetek. Popoldne se je na Kongresnem trgu postavila precej v ospredje. Pričeli

so z žrebanjem. Ko se je odločalo o dobitku 100.000 dinarjev, je žena rekla: zdaj pa bo nekaj; zdaj sem jaz na vrsti, sreča me bo doletela! Javili so številko z zadetkom 100.000 dinarjev in — pomislite to srečo — moja žena je imela samo eno številko manj kakor izklicana srečka, a tik zadaj za mojo ženo je zavpila neka ženska: Jaz sem zadela 100.000! Vidite to srečo! Skoraj je moja žena imela pravo številko in skoraj točno na pravo mesto se je postavila. Od tega dne ima moja zakonska družica sicer nekoliko daljši obraz, a je to ne kazi, saj prav lepa tudi že prej ni bila.«

Tisk Mariborske tiskarne

Nekaj o smoli

Obiskal sem prijatelja v bolnišnici, kajti zvedel sem, da se je ponesrečil. Našel sem ga v strašnem stanju, lahko bi rekel demoliranega! Glava razbita, noge polomljene, roke zvite. Na vprašanje, kaj da se mu je pripetilo, mi je povedal: »Včeraj,« je pričel, »sem bil popoldne doma v drugem nadstropju in po dolgem času malo pofizkulturalil. Odprl sem okno na cesto, da bi imel sveži zrak pri roki, skočil na zofo in pljunil skozi okno na cesto, pa spet skočil na zofo in pljunil skozi okno na cesto in še enkrat skočil na zofo in pljunil skozi okno na cesto; četrtrič sem se pa zmotil: pljunil sem na zofo in skočil skozi okno na cesto. Zdaj sem pa v bolnišnici.«

Ko sem mu ponudil kot dobremu zancu že peto srečko za loterijo, je malo manjkalo, da ni ponovno skočil skozi okno na cesto.

NOVI RINGA RAJA

(Otroška igrica. Kot pri ringa, raja, strnejo otroci krog, plešejo in pojo):

Ranga, ranga, rija,
živijo loterija.
Kupi hitro srečke,
da dobiš izvlečke.
Kdor jih ne kupuje,
ta se pa huduje
in debelo gleda
srečnega soseda.
Muca maca mala
tudi bo igrala
in, če bo dobila,
miško bo kupila,
pa bo vsa vesela
na ves glas zapela:
Ranga, ranga, rija,
živijo loterija!

Želje ljubke Merice

Merica sicer ni Amerikanka, a merilo za vse dobro je njej Amerika. Zivi blizu Ljubljane. Ko si je kupila srečko državne loterije, jo je prijateljica ogovorila. In med njima je pogovor takole potekal:

- Kaj bi stonila, Merica, če zadeneš 1000 dinarjev?
- Takoj si kupim par nylon nogavic?
- In če zadeneš 10.000 dinarjev?
- Si kupim deset parov nylonk.
- Kaj bi pa počela, če dobiš 100.000 dinarjev?
- Sto nylonk si nakupim.
- Za milijon dinarjev pa tisoč nylonk, kajne?
- Ne!
- Kaj pa, Merica?
- Če dobim milijon, mi jih bodo že tisti kupovali, ki se bodo hoteli poročiti z menoj.